

τὸ έμφρον, αὐξηταντ, ἢ δὲ τόδε τι καὶ οὐδέτα, προφῆται
οώκει γέλε τὴν σύσταν, καὶ μέχρι τούτου δεῖται εἰς, μὴ τρέ-
16 φρασται καὶ γενέσεως πονητακόν, οὐ τοῦ πρεπούσου, ἀλλὰ
οὐθέν ταπέδον τηρεῖν. Καὶ τὸν γέλε λόγον αὐτοῦ οὐδεῖται, γεννητὸν δὲ
ψυχῆς ἀρχῆς δινατέος ἔτειν οὐτα σωμάτεον τὸ ἔτον αὐτῆς ἢ
τούτον, ἢ δὲ τερτρή παραπονεύσατε ἐκεγείν. Διὸ απερρέπει
20 προφῆταις αὐτοῖς εἴτε. 'Ἐπειδὴ ἔτοι τέλος, τὸ προφρέματον
καὶ φύγεταις καὶ τὸ τέλον, τὸ μὲν τέρπον ἔτοιτος ἡ πρόβ-
τη ψυχῆς, τὸ δὲ προφρέματον τὸ ἔτον ταύτην σῶμα, φ. δὲ
προφέταις, ἢ προφῆται. 'Ἐπειδὴ δὲ τοῦ τούτου τελείους παντα προσ-
αρμοστείσασι, τέλος δὲ τὸ γεννήσαντον αὐτόν. "Ἐποιεῖ φύγει τοῦ προ-
25 ἀνὴρ ἣ πρότερον, πάντες καὶ φύγειν, καὶ η τείχι καὶ τὸ προ-
φρεταν διέρρει, πάντες καὶ φύγειν καὶ καυνημένον, τὸ δὲ κανονέμενον (μάνον).
Διέλον, τοῦ μὲν κανονού προφρέτην πάντας θεαταῖς πέτεσθαι, δηρδῆς επει-
πάσσαν διατριπάλιον προφρέτην δινασθαι πέτεσθαι, πάντας θεαταῖς πέτεσθαι.
30 Τέλος μὲν οὖν ή προφῆται τούτων εἰσηγεῖται. Διαστριπάλιον. δὲ

30 Τίκρος μέν οὖν ἡ προφητεία τοῖς εἰργασίαις διαπορεύεται. Οἱ
ἐστιν θαρρεῖσσαι τοῖς αὐτῆς ἐν τοῖς οἰκεῖοις λόγοις.
5. Διωρισμὸν δὲ τοῖς ταῦτα λέγοντες καὶ τοῖς πάντοις
αὐθίζουσιν. Η δὲ αὐθίζουσις τῷ κανενδιαι τε καὶ πάντεσιν
συμβαίνει, καθάπερ σέγκριτοι δοκεῖ γὰρ ἀλλοτάτες τις εἰ-
35 ραν. Φασι δὲ τις καὶ τὸ διανοῦν ὅτι τοῦ διανοῦν πάντες.
417a Τοῦτο δὲ πᾶς δινετὸς ηὔθηκεν, ελεγχόμενος ἐπὶ τοῦ καθίσθιαν
λόγους τερπνοὺς καὶ πάντας. *Ἐγειρε δὲ ἀποδίπλωσε τοῖς πάντας καὶ
καὶ τῶν αὐθίζοντων αὐτῶν οὐ γίνεται αἰσθήσες, καὶ οὐδὲ τοῖς
πάντας τοῦτο οὐ ποιοῦνται αἴσθησις. Εὑρίσκεται πεντεκάπλιτος καὶ γῆρας καὶ

χοῦς (18). Άπο τὴν Λεπόψη, ἀλλήθεα, τὸ ξεμήνυτρο εἶναι μᾶλ
πασσότητα, τὸ τρόφιμο εἶναι αὐξετικόν, ἀπὸ τὴν δέκτηψη διεισ
τὰ τὸ ξεμήνυτρο εἶναι μορφὴ καὶ οὐδετέλε, τὸ τρόφιμο εἶναι τροφὴ.
ταῦται ἡ θρεψη συντρέπει τὴν οὐδετέλε, καὶ τὸ ξεμήνυτρο ὑπέργεια 15
αὐτὸν αὐτῷ τρέφεται· ἡ τροφὴ δημιουργεῖ τὸν οὐδετέλε τὴν
τένυσισ (19), ὃς τοῦ θείου τοῦ τρεφομένου, μᾶλλον ἐντὸς θυντος
τοῦν νὰ εἴναι σάν τὸν ἔκεινον· γιατὶ ἡ δικῆ του οὐδετέλε οὐτορχεῖ πάτε,
καὶ πενθεῖα ὅν δὲν γεννᾷ τὸ έδιο τὸν έμαυτὸν του, τὸν διατηρεῖ
μένον. Ωστε ἡ δέρχην τοῦτον τὴν ψυχῆς (20) εἶναι μᾶλ
τεκνανή νὰ διατηρῇ, ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔχει, τέτοιο ποὺ εἶναι (εἰ),
ταῦται ἡ τροφὴ εἴναι ἐκεῖνον ποὺ ἔκανε ἐπομή τὴν τεκνότητα νὰ
τετροφυγῇ (21). Γι' αὐτὸν, δεῖν τὸ δῶν στερεθῆτι τὴν τροφὴν, δεῖν
εἶναι ἐκεῖνον νὰ διατηρητοῦ τὴν μαρτυρίαν του. Καὶ ἀρέπει
τοπία εἴναι δια τεχνοτροπίας στὴν θρέψη· ἐκεῖνον ποὺ
αρέψεται, ἐκεῖνον μὲ τὸ δόποιο τρέφεται, καὶ ἐκεῖνον ποὺ
τρέψεται, τὸ τελευταῖο τοῦτο εἶναι ἡ πρωταρχικὴ ψυχή, ἐκεῖνον
ποὺν τρέφεται εἴναι τὸ σώμα ποὺ ἔγει τὴν ψυχή, καὶ ἐκεῖνον μὲ
τὸ δόποιο τρέφεται, ἡ τροφὴ. Καὶ ἀφοῦ εἴναι σωτὸν νὰ διορθω-
ζωμενοῦ διὰ τὸ πράγματα ἀπὸ τὸ σκοπὸν ποὺ ὑπορρεοῦν (22),
καὶ σπουδούς για τὸ δῶν ποὺ ἔγει αὐτὸν τὴν ψυχή, εἶναι νὰ γεννηθῇ
μὲν ὑπόριο του, ἡ πρωταρχικὴ ψυχὴ θὰ εἴγεται τότε γεννητακὴν
ἡγετος διηγειροῦ μὲ κείνῳ ποὺ τὸ γένηντο. Η ἐκφραστη διεισ
τένον μὲ τὸ δόποιο τρέφεται ἔχει διπλή σημασία, διπεις καὶ ἡ
ἐκφραστη ἀεκεῖνον μὲ τὸ δόποιο κανεῖς χιβερέν τὸ πλαϊόν, ποὺ
τρημάνεται τὸ ζέρι καὶ τὸ περδέλιο· τὸ έναν ποὺ καγεῖ καὶ κανεῖται,
τὸ έλλον ποὺ μένον κανεῖται (23). Καθε τροφὴ εἶναι βεβεβια
ἀναγκαῖο γάλ λαρνατή· τὴν πεψή τὴν ἐνεργεῖ τὸ θερμό (24)-
γάλ λαρνατή οὐδὲ ξεμήνυτρο γέλει θερμάτων. Εἴπομε λοιπὸν σε γε-
νικές γραμμές τη εἶναι θρέψη. Πρέπει δικῶς νὰ διεγγέρσισμε
περισσότερο τὴν λειτουργία στὴν ἀρχότερα στὶς σχέσεις με
αὐτήν μελέτες (25).

περιστατικές μὲ τρόπο γενούδη γιὰ τὴν αἰσθήση. Ή αἰσθήση, προκύπτει απὸ κίνηση καὶ πάθος, γιατὶ περιστατικές νὰ είναι κάποια ἀλλοίωση (εβ). Μερικοὶ μάστιγοι-
πάνια καὶ τὸ δυοιο πάσχει ἀπὸ τὸ δυοιο. Μὲ ποὺς 417a
εἶναι καὶ τὸ δυοιο εἴλοις αὐτὸς διατρέχει, εἰδούμε τοῦ
μελέτη μας γιὰ τὸ ποιῶ καὶ τὸ πάσχει (εγ).
Επιπλέον, προκύπτει τοῦτο διό: γιατὶ δὲν δη-
μοσιογράφους αἰσθήση τῶν τοῦ αἰσθητηρίου (ει),
τοῦτο δὲ αἰσθητήρια ψυχής ταῦτα διεξιτεῖνεα δύειν.

Scanning 26-11-14

5 τῶν διὰλογοτύπων, ὃν ἔστιν ή αἰσθητὸς καθ' αὑτά ή τὰ
οὐρανοβόλητα τούρκοις. Δῆλον εὖθις τὸ αἰσθητικὸν οὐκ ἔσται
ἔρεγεσι, ἀλλὰ θεωρεῖ μάθον. Λιδ καθίστηκε τὸ κανονιτὸν οὐκ
χαλεπαί αἰτοὶ καθ' αἰτοῖ θέτει τοῦ κανονικοῦ ἔρευνα πάντα
ἔστρων, καὶ οὐθὲν ἔτιπτε τοῦ ἐπενδεκτοῦ πυρὸς δύνατος. Ἐπειδὴ
δε τὸ αἰσθητικὸν λέγουσαν διγάνως (τὸ τε γέγονον διαδίκτον
καὶ δρῶν διανοίσιν καὶ δρῶν λέγομεν, καὶ νύκτι καθεύδον), καὶ
τὸ ίδιον ἐπεργοῦν), θηγάνος ἢν λέγοτο καὶ ή αἰσθητός, η̄ μετ-
άς δικτύμετος, ή δε τὸς ἐπεργατοῦ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ αἰσθητό-
σθαι, τὸ τε δικτύμετον καὶ τὸ ἐπεργετα. Πλάνων μὲν οὖν ὡς
10 τοῦ αἰτοῦ δύτος τοῦ πάροντος καὶ τοῦ κανονικοῦ καὶ τοῦ ἐρε-
γεντοῦ λέγομεν· καὶ γέγονον ή κανόποιος ἐρεγετεύεται τοι, ἀτελῆς;
μέτρον, καθίστηκεν ἐπεργατος εἴσηγτα. Ηλόντα δὲ παρασκευαὶ ταὶ κι-
νέται ὑπὸ τοῦ ποιητικοῦ καὶ ἐπεργετα δύτος. Άλις έστι μέρος
15 ιδού τοῦ δημοσίου πάροντος, οὗτος δε τῷ μηδὲ τοῦ αἰσθητοῦ, καθίσταται
τὸ πάροντος πάροντος, πάροντος δε τῷ αἰσθητοῖς δή σημεῖον

Διαμερέστων δὲ καὶ περὶ θυνάμεως καὶ ἐπελεγίας· τὴν
γηραῖς οὐδούμεν περὶ αὐτῶν. "Εστι μὲν γὰρ οὗτος ἐπε-
στήσιος τι ὃς ἀν εἰσαγόμενοι θρησκευονται βιοτίμων, διὸ ὁ θεοφο-
25 πος τῶν ἐπιστημόνων καὶ δύοτον ἐπιστήμην" έστι δ' αἱ πόνοι
ἀληθούντων τὸν λόγον τῆς γραμματείας· ἔστε, δὲ, ὁ περὶ οὐτι-
δὲ τούτοις οὐ τὸν αὐτὸν τεχνὸν διηγεῖται· ἔστε, δὲ, ὁ περὶ οὐτι-
τὸν γένος τούτον καὶ ή δηλοῦ, δὲ οὐτι βούληθες διηγεῖται θεω-
30 φεῖν, Διὸ μή τι κακόντων τῶν ξενίων· δὲ ηδη θεωρῶν, ἐπειδε-
κεῖται καὶ πολὺς ἐπιστήμεως τόδε τὸ Α. Ἀμφότεροι μὲν οὖτι
οἱ περιττοὶ κατὰ διάταντας ἐπιστήμεως, δὲ, ὁ περὶ διά παθήσεως;
Αλλοιοθεῖς· καὶ πολλάκις δὲ ἐπιστήμας μεταβαλλούσις, δὲ
35 δὲ τοῦ ἔξεων τῆς αἰσθησης ἢ τῆς γραμματείας· μηδὲ ἐπε-

πρόσον αλούνιν αἰσθήσην, ἔγων ἕχουν μέσα τους τύρ καὶ γῆ καὶ τά
ἀλλά στοιχεῖα, ποὺ καὶ τὰ Ἰδαία αὐτὰ εἶναι αἰσθήτα καὶ τὰ περι-
στατικά τους (⁹⁹); Εἰναι, κατὰ συνένεια, φασθό (⁹⁹) δὲτι ἡ
ἴκανοτητα για τὰ αἰσθήση δέν εἶναι ἐντελέχεια, ἀλλὰ μόνο δι-
ναιμικότητα. Γάλ τοῦτο καὶ ἡ ἴκανοτητα αὐτὴ εἶναι διάσας δια-
δικριτικός τοῦ κακώσημα ποὺ δέν κατέται ἀπὸ μόνο του χωρὶς τὸ
κακωτικόν, γιατὶ τότε δὲν κακόταν μόνοντο του καὶ δέν δὲν χρεια-
ζόταν κακόδολον ἔκεινο ποὺ εἶγεν τύρ σε ἐντελέχεια. Ἐπειδὴν
οὐδεώς τὸ αἰσθήσανου τὸ λέπε μὲν δύο σημασίες γιατὶ καὶ τεκ-
νο ποὺ δέηται τὴ διναιμικότητα νὰ μέκονται καὶ νὰ βλέπεται λέπε
ἀκένους, καὶ βλέπει, ἔστω καὶ ἀν τομέαται, καὶ τὸ ὅπιο λέπε
καὶ γὰρ καίνον ποὺ τώρα ἐνεργεῖ, μὲν δέν σημασίες θὰ πρέπει
νὰ δινοῦνται καὶ τὴν αἰσθήσην ἡ μιὰ εἶναι ἡ αἰσθήση σε διναι-
μικότητα, ἡ δεύτερη, ἡ αἰσθήση σε ἐντελέχεια. Τὸ δέοντο καὶ γὰ-
τὸ αἰσθήσανου : ἔκεινο ποὺ εἶναι σε διναιμικότητα καὶ ἔκεινο
ποὺ εἶγεν σε ἐντελέχεια. Αἲς μαλάζωμε λοιπὸν πρόβλητα μὲν τὴν
ιδέαν πάντα τὸ πάσχω καὶ τὸ κινοῦμαι καὶ τὸ ἐνεργῶ ἐλέγει τὸ
τέλος πρᾶγμα. Υπει τὴ κίνηση εἶναι, διλήθεια, κατόπιν ἐντελέ-
χεια, ἀτελῆς δρωτική, διάσωσις εἴπομε μάλλον (⁹⁹). Όπα δύκας πά-
σχουν καὶ κανοῦνται ἀπὸ τὸ ἐνεργητικόν, ἀπὸ αὐτὸν τοὺν εἶναι σε
ἐντελέχεια. Γίν αὐτὸν ἀπὸ μιὰ διποψή πάσχουν ἀπὸ τὸ δύοτο,
ἀπὸ διλήθη δύος πάσχουν ἀπὸ τὸ ἀνόημα, διάσωσις εἴπομε. Τὸ τέλος
ἀνόημα, διλήθεια, πάσχους, ἀφοι δύοτος πάθει, γίνεται δύοτο.
Εἰναι δύοτος ἀνέργητη νὰ κάνουμε δικαιοσύνες καὶ γὰρ τὴ
διναιμικότητα καὶ τὴν ἐντελέχεια: γιατὶ τώρα μιλοῦμε για
αὐτές χοιριδικά (⁹⁹). Εἶγεν δινατό, διλήθεια, κατὶ νὲ εἴσαι:
σοφό, μὲ τὸ νόημα ποὺ δέλλερης εἶναι δικριτικό σοφό, γιατὶ
δικριτικός εἶναι ἀπὸ τὰ δύοτα τὰ ίκανα για τὴ διναιμική καὶ
προσωπισμένα μὲ ἐπιστημονική γνώση (⁹⁹). Εἶγεν δύοτα δινατό
καὶ διλό νόημα: δύοτα λέμε σοφὸν ἐκείνον ποὺ κατέγει καθό-
λας τὴ γνώση τῆς γραμματικῆς. Ο καθεύδας τοὺς δύεν εἶγει
κατὰ τὸν δύοτο τρόπο σε κατάσταση διναιμικότητας: ὁ πρώτος,
διλήθεια, εἶναι, γιατὶ τὸ γένος του καὶ δὲν τοῦ (⁹⁹) εἶγεν τέ-
τοις, ἐνδὲ ἀ διλός, γιατὶ μὲ τὴ διλήθεια τοῦ δυού
ναιμικότητα για τὴ διερήρηση, διαν κανένα διναιμικό κάλυμμα
δέν τὸν διποδίζει. Ἐπειδής τέλος ποὺ τώρα θεωρεῖ (⁹⁹), βρί-
σκεται σε ἐντελέχεια καὶ ξέρει στὴν κυριολεξία τοῦ δρου
δι. τοῦτο δέ εἶναι τὸ Α. Καὶ οἱ δύο πρώτοι εἶγεν κατὰ διναιμι-
κό-ητα σοφοῖ, ἀλλὰ δὲ πρώτος θὰ γίνεται σοφός, διαν διηθῇ τὶς
μαθητηκή καὶ τὸν διλέλεγη, καὶ διαν πολλές φορές περίσσον οττήν.
οἰντιθετηκεῖ δέηται τὴν διναιμική της (⁹⁹). Ξενὸν ὁ Διόλος, μὲ

30 ελαττίς. Νῦν δὲ διαρκέσθω τοσοῦτον, οὐδὲ οὐδὲ μάκρου διπλοῦ τοῦ
διωρμεῖ λεγομένου, ἀλλὰ τοῦ μὲν ποτεθεὸν ἐν εἰληφαινεῖ τὸν παῖδα
δίνασθαι στρατηγεῖν, τοῦ δὲ ὁ τὸν δινέαν δύτα, οὗτος έγει
418a τὸ αἰσθητόν. Επεὶ δὲ ἀνώριμος αὐτῶν ἡ μαραρού, διάσυσται
δὲ περὶ αὐτῶν οὐδεὶς καὶ πᾶς ἔτερος, λεῖψθαι ἀνερχαῖν τῷ
πάσχειν καὶ ἀλλοιοῦσθαι ὡς κωρίδος ὄντόμαστεν. Τὸ δὲ αἰσθητόν
καὶ δινέαν ἐστὶν οἷον τὸ αἰσθητόν τῆς τοτελεσίας, καθιερε
5 εἴσηγται. Πλάγιει μὲν οὖν οὐδὲ θυμοῖσιν, πεποιθόδε δὲ μαραρούται
καὶ ἔτερον οἶνον ἔκεινον.

6. Λεκτέον δὲ καθὶ ἐκάστην αἰσθητού περὶ τῶν αἰσθητῶν πρῶτον.
Λέγεται δὲ τὸ αἰσθητὸν τρεχόντος, ὅτι δύο μὲν καθὶ
αἵτια φανεῖ αἰσθήσθαι, τὸ δὲ δύο κατὰ συμβεβηκός. Τὸν
10 δύο τὸ μὲν ἴδιον ἐτρυν ἐκάστην αἰσθητού, τὸ δὲ καὶ ποτεθεὸν.
παῖδαν. Λέγον δὲ ίδιον μὲν δὴ μὴ ἐνθεῖται ἐξεργάζει
αἰσθήσθαι, καὶ περὶ δὲ μὴ ἐνθεῖται ἀπαραθήσαι, οἷον
15 δύος Κρέμματος καὶ ἀκοής φόρου καὶ γενετικοῦ χυμοῦ. Η
δὲ διηγήσις μὲν ἔγει διαφοράς δὲλλ' ἐκάστην γε κρίνεται
περὶ τούτων, καὶ οὐδὲ μαραράται διτὶ κρέμμα τοῦ δινέου φρέσκου,
ἀλλὰ τὸ πελεκασμένον δὲ ποιεῖ, οὐ τὸ φρέσκον δὲ ποιεῖ. Τὰ
μὲν οὖν τοιαῦτα λέγεται ἴδια ἐκάστητα, κανά δὲ κάλητοι,
μέλια, δειμαρίδες, στῆμα, μέγεθος· τὰ γαρ τοιαῦτα οὐδειποτε
20 ἔστιν ίδια, ἀλλὰ κοντά πάσας. Καὶ γαρ ἀρρήπητος τές
ποτε αἰσθητὴ καὶ θερα. Κατὰ συμβεβηκός δὲ λέγεται αἰ-
σθητόν, οἷον εἰ τὸ λευκὸν εἴη Διάδημος οὗτος· κατὰ συμβε-
βηκός γαρ τοῖν τοιν τοιν αἰσθήσθαι, διτὶ τῷ λευκῷ συμβεβηκε
τοῦτο οὖν αἰσθήσθαι. Αλλὰ καὶ οὐδὲν πεδοῖται δὲ ποιεῖσθαι τοῦ τοῦ

7. διασαφήστωμεν (112). Γιὰ τὴν δύρη μὲν προστιθετόσθαι τὸ τοῦ
μόνον, διτὶ ξεῖνος θέτει εἴναι μόνον νόημα αὔτε τὸ οὐκέτι λέμε διανο-

μανύτητα, διὰλλα μέπο τὸ μάτι τὸ νόημα μὲν τὸ οὐκέτι Οὐκέτι
δητὸ παιδί έγει τὸ διανομικότητα νὰ γίνεται, στρατηγός, διάτη
τὴν θύλη έκεινον ποὺ δινομεῖς, διτὸ θὰ λέγαμε τὸ θύλον πρᾶξη
γιὰ τὸν ὀνειρού πόνον, τοῦτο τὸ διευτέρῳ νόημα τούτου γιὰ τὴν
πειναστήτητα γιὰ αἰσθητόν. Αλλὰ μιά ποιού ὡς διού αὐτές δινοματι-
κότητες δὲν γίγνουν εἰδικά συδύματα, ἔχομε διμούς προσδιορίσεις:
οὐτὶ εἶναι διαφορετικές καὶ πώς διαφέρουν, εἴναι δινήρητη γιὰ
χρησιμοποιούμενό τὸ πεδοῖται γιὰ αἰσθητή εἰναι, διποτανεύμενος (113).

8. Πάσχει λοιπὸν ἐπειδὴν δὲν εἶναι διμούς, μὰ ἀποτεῖ πάθει, γίνεται, 5
διμούοι καὶ εἴναι τὸ τρίτο πεδοῖται.

9. Πρέπει τώρα στὸ δι, τὸ διφορᾶς λαρυστά καὶ μέτα αἰσθητοῦ
νὰ μαλάσσωμε περῶμε γιὰ τὸ αἰσθητό. Μὲ τρέψει, ἐκδοχές, λέγεται
τὸ αἰσθητό· ἀπὸ αὐτές οἱ δύο, λέμε, δημιώνουν πράτα ματα ποιού
γίνονται αἰσθητὰ καθὶ ἔσται, ή μιὰ πράγματα τοιούτανοντας,
αἰσθητὰ κατὰ περίστασην. Άπο τὸ διὸ πρώτες ἡ μιὰ δημιό-
ται ἐκεῖνο ποὺ ἀνήρας λιδαίτερα στὸ κάθε αἰσθητη, ἡ δημιόται
καὶ τὸν ποὺ εἶναι κοινὸν στὸ διέσεις. Ήδε τερπού λέγων δέσποιν ποιού δέν
εἶναι δινατό νὰ γίνῃ αἰσθητό ἀπὸ διλλή αἰσθητη, καὶ γιὰ τὸ
όποιο δὲν εἶναι δινατό νὰ δινατηθῇ ἢ αἰσθητη (114). Καθὲ αἰσθητην ξεγω-
λόγου χάρη λιδαίτερη τῆς ἔχει τὸ λευκόν καὶ ἡ ἀκοή· τὸν διχό-
ναὶ δὲ γενετή τὴν γενοτικότητα. “Οσο γιὰ τὴν ἀφή, αἰτής τα
αἰσθητὰ ἔχουν πολλές πολύτητες (115). Καθὲ αἰσθητην ξεγω-
λόγου τοιλάχιστο τὸ λιδαίτερα αἰσθητά της, καὶ διεύ τελεσται
οὐτὸν, λόγου χάρη, εἴναι γράμμα, οὐτὲ διτὶ εἰλητή τῆς (116). 15
ἡ πλάνη γίνεται στὸ ζετημα τοῦ τι εἴται τὸ στόμα τὸ λευκόν
τοιλάχιστο τὸ ποιού βρίσκεται, καὶ τὶ εἴται τὸ στόμα ποιο περάγει;
τὸ λευκόν τὴν ποιού λέγονται. Αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὸ αἰσθητά λέγονται:
λιδαίτερα σε κάθε αἰσθητην κοινά λέγονται, ἡ κίνηση, ἡ λέψει,
10 ὁ ἀρμόθιμος, τὸ στῆμα, τὸ μέγεθος γιατὶ τὰ αἰσθητά αἰτοῦ τοῦ
εἰδους δὲν εἶναι λιδαίτερα σε κακημάτια αἰσθητην είλην ποιού σε
όλες. Κάποια κίνηση είναι, διλλήτεται, αἰσθητή ἀπὸ τὴν ἀφή
καὶ μέπο τὴν ἀφή. Αἰσθητὸ κατὰ περίστασην λέγεται, διτὸ
λόγου χάρη τὸ λευκόν πρέπει εἴναι ὃ γίνεται τὸν Διάρην (117).
Πατεῖ κατὰ περίστασην χρει κανεῖται τὸ αἰσθητην ποιού (118).
ἔτειδην ἀπὸ τὸ πράγμα (ὅ γιας τοῦ Διάρη) τυγάδα θρέψηται
στὸ λευκό ποιο αἰσθητην θυμεῖ. Γι' αὐτὸν ἔκεινος ποιο αἰσθητη-
ται (119), δέν πασχεῖ τίποτε ἀπὸ τὸ αἰσθητό ὡς κατὰ περ-

20

αἰσθητοῦ. Τῶν δὲ καθ' αὐτὰ αἰσθητῶν τὰ ίδια κυρίων ἔστεν
25 αἰσθητά, καὶ πρός δὲ ή οὐδετα πέρικρους ἐξάστησεν.

7. Ον μὲν αὖτις ή θύμος, τοῖς δὲ στοιχοῖς φρεστόν. 'Ορατὸν
δὲ ἐστὶ λαλῆμαι μέν, καὶ δικηρό μὲν ἔστιν εἰπεῖν, ἀνάργυρον δὲ
τογήνας δην· δηλιον δὲ ἔσται δι λέγομεν προειδοῦσι μά-
λιστα. Τὸ γὰρ δρατον ἔστι καρκίνα. Τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ τοῦ
30 καθ' αὐτὸν δρατον· καθ' αὐτὸν δὲ οὐ τῷ ληφθῇ διλ. Ήτι δὲ
ἔσται τὸ διλ. τοῦ εἶναι δρατόν. Μᾶν δὲ καρκίνα κατη-
418b τεκνὸν ἔστι τοῦ κατ' ἐργεγεναν διαφανοῦς, καὶ τοῦτο ἔστιν αὐτοῦ
ἡ φύσις. Διλέπειον δὲ δρατον δινεν φρονέ, διλά πάν τὸ ἐκάστον
κερώμα ἐν φωτὶ διδιπται. Αἱ περὶ φωτὸς προτότον λεπτόν τι
ἔσται. "Εστι δή τι διαφανές. Διαφανές δὲ λεγον δ ἔστι μὲν
5 δρατόν, σιν καθ' αὐτὸν δὲ δρατόν ως μπλάκις εἰπεῖν, διλά δὲ
μελλόμενον καρκίνα. Τοιούτον δὲ ἔστων δηλο καὶ θυνον καὶ πολλὰ
τοῦ στρεψον· οὐ γὰρ η μέσος οὐδὲ διαφανεῖ, δὲλλ' θη-
6 έστιν φύσις ὑπόθετονος η αὐτὴ δι τούτους ἀμφοτέρους καὶ
ἐπ τῷ αἰδητῷ τῷ δικαίῳ σόματι. Φῶς δὲ ἔστων η τούτου ἐνέργεια,
10 τοῦ διαφανοῦς η διαφανές. Διωρέπει δὲ ἐν τῷ τοῦτον διτοι καὶ τὸ
σκότος. Τὸ δὲ φῶς οἶνον καρκίνα ἔστιν τοῦ διαφανοῦς, διαν δὲ
ἐντελεχείᾳ διαφανές ώπλο πορός η τοιούτον οἶνον τὸ δικαίω
σόμα· καὶ γὰρ τούτων τι νικάζει δι τοῦτον τοῦ φωτός. Τὸ μὲν οὖν
τὸ διαφανές καὶ τὸ φῶς, εἴηται, διτοι οὔτε πῦρ οὔτε
15 σόμα αὐτὸν ἀπορρεχεὶ σώματος οὐδενός (εἴη γὰρ δι σωμάτι τε καὶ
οὐδιτες), διλά πορός η τοιούτον τινὸς παρουσία ἐν τῷ διαφα-
νεῖ οὐδὲ γὰρ διο σώματα σῆμα δημιατὸν ἐν τῷ αὐτῷ εἴην.
δικαίει τε τὸ φῶς ζωτικόν εἶναι τῷ σκότει· Εστι δὲ τὸ σκότος
στρεψος τῆς τοιούτης
20 καὶ η τοιούτου παρουσία τὸ φῶς ἔστων. Καὶ αὐτὸν διδιπτος! Ερμε-
δοκῆς, οὐδὲ εἰ τις μάλος οὐδετα εἰσηκεν, μὲν φρεστον τοῦ

στασιη (120). Απὸ τὰ καθαυτὰ αἰσθητὰ πάντα, αἰσθητά τοι γ
χωριολεῖται τοῦ σρού εἶναι τὰ ίδιαίτερα σὲ κάθε αἰσθητή καὶ
σημειώτα μὲν αὐτὰ προσδιορίζεται ἀπὸ τῆς φύσης τῆς ή σημαία 25
καθετικής (121).

7. Ἐκεῖνο, στὸ ὄπερο ἀναφέρεται ἡ δραστή, εἶναι· τὸ δι-
ρατό (122). Τὸ δρατό εἶναι τὸ κρέματα καὶ κάτια δικαίωματι ποὺ εἴναι:
δινατό νὲ τὸ περιγράψῃ κανεῖς, δὲν ἔχει δημάς εἰδική διναυμ-
σια (123). Αὐτὸ ποὺ λέμε θά γινη πορ πάντων φρεσού, σε-
προγραφούσες στὴν λεπτούν μας. Αλλὰ τὸ δρατό εἶναι καρκίνως
καρκίνως (124). Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μαρτυρεῖ στὸ καθαυτὸν
δρατό· καθαυτὸ διλ. μὲν τὴ λογικὴ ἐννοια (125), ἀλλὰ μὲ τὴν 30
ἔννοιαν ἐτ τὴν ἔγει μέσα του τὴν διάτα τῆς δραστητικῆς τού· καθετι-
κρέμα θέτεται σε κίνησην το διάφανο ποὺ βρισκεται σε ἐντελέχεια 4.18]

τοῦτο εἶναι τὸ φύση το. Γι' αὐτὸ διενετε τὸ κρέμα δρατὸ χω-
ρίς τὸ φῶς, διλά μέσα στὸ φῶς γινεται δρατό τὸ κάθε κρέμα
τοι καθετικής προβληματικῆς (126). Προτει για τοῦτο να μέλειται
προτάτ για τὴ φύση τοῦ φωτός. Υπάρχει λοιπον κάτι τὸ διά-
φανο. Καὶ ἐννοῶ διάφραγμα ἐκεῖνο ποὺ είναι δρατό, δηλ. δικαίως, 5
για τὰ ἀνθριβολογήσωμε, ἀπὸ μόνο του δρατό, διλά γιρη στὸ
κρέμα ποὺ διατεστηκε. Τέτοι εἶναι οἱ δέρας καὶ τὸ γέρο καὶ
πολλὰ στρεπτά (127). Δέν εἶναι διάφανα διεργατα ποὺ είναι διέρεσ-
μάλλα γιατρι μια φύση η διδια μαρτρεῖ μέσα καὶ σ' αὐτά τὰ
διδι (128) καὶ στὸ αἰώνιο σώμα τού διάφραγμου, διταν τοῦ
σύμπαντος. Τὸ φῶς εἶναι η ἐντελέχεια αὐτῆς τῆς φύσεως
ἐντελεχεία το διάφραγμου διέρεσης. Οπουσε διναυμέτητα 10.
βρισκεται τὸ διάφραγμα, ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ σκότος. "Οσο για τὸ
φῶς, στὸ τοῦ τὸ κρέμα στὸ διάφραγμα, διατεταγμένη τὸ δικαίω-
σιον μέσα στὸ σώμα τοῦ διάφραγμου, διταν τὸ διάφραγμα καὶ τὸ
φῶς καὶ εἴπεται εἶναι τὸ φῶς στὸ σώμα γε-
νικά, ἀλλὰ σύτε καὶ τὸ ἀπόρο φάνεται αὐτή τη φύση καὶ σημή-
15. τίτλο τοῦ σκότους διλά τὸ σκότος εἶναι στρεψον τῆς διαβί-
στασιον τῆς φωτικής κάπαποιον κλιδου δικαίων τῆς φωτικής
διστατητικής φύσης. Επιπλεκ λοιπόν τι εἴναι τὸ διάφραγμα καὶ τὸ
φῶς (129). Καὶ δέν εἶχε δικιο δ 'Εμπεδοκλῆς (129)—οὗτος δ- 20
ποιος διλός (129) διατετάσει τὴν θεία γνώμη— ποὺ διατετ-

γαρδός καὶ γεροπόντου ποτὲ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ περι-
έχοντος, ἥμας δὲ λαυθίνοντος τοῦτο γῆρας ἐστι καὶ παρά-
τη τοῦ λόγου ἐνέργειαν καὶ παρὰ τὰ φαινόμενα ἐν μι-
κροτάτην γένεται λαθεῖν, ἀλλ' ἀνατολῆς δὲ εἰνὶ
θησαύρος τὸ λαυθάνειν μέγα λαλεῖ τὸ αἴγυπτον. *Ἐστι δὲ τοῦ φω-
ματος μὲν γενετικὸν τὸ ἄλιγον, φόρον δὲ τὸ ἄμφορον.* *Α-
γρούν δὲ* τὸ διαφορές καὶ τὸ ἀδέρασον ἢ τὸ μικρὸν δέρα-
μενον, οὐκον δοκεῖ τὸ σκοτεινόν. *Τουτοντὸν δὲ τὸ διαφορές*
30 μέν, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν ἡ ἐπιτελεσθεῖσα διαφορές, ἀλλ' ὅταν δυ-
νάμεις ἡ γῆρας αὐτῇ φίδιος ὅτε μὲν ὄντες, μὲν δὲ φίδιος ἐστιν.
35 Οἱ πάτερα δὲ δέρατα ἢ φατὶ ἔστεν, ἀλλὰ μήνον ἐκδέραν
τὸ οἰκεῖον λεῖμα. *Ἐστι γῆρας ἐν μὲν τῷ φατὶ οὐδὲν δρᾶται,*
ἐν δὲ τῷ σκοτει τοπεῖ αἰσθήσιν, οἷον τὰ πορφύρων φαινόμενα
καὶ λαμπτορά (ἀνάνυμα δὲ ἐστι ταῦτα ἐνὶ ὀπώρᾳ), οἱ όρ-
5 μέντος, ἡράς, κεφαλαὶ ἤρθρον καὶ λεπίδες καὶ ὀρθολιμπο-
ῦται οὐδὲνος δρᾶται τούτων τὸ οἰκεῖον λεῖμα. *Δι' ήπη*
μὲν οὖν αἰτλαν ταῦτα δρᾶται, ἀλλος ληρος· τῷ δὲ ἐπὶ το-
ποῦτον φανερόν ἔστεν, οὗτον δὲν φανερός τοῦτο γάρ. *Τοῦτο τὸ*
Δὲ καὶ οὐδὲν δρᾶται άνευ φανερού εἶναι τοῦ κατ' ἐνέργειαν διαφα-
40 λεῖμα εἴην, τὸ κυνηγεῖσθαι τοῦ γάρ τον κατ' ἐνέργειαν διαφα-
νεῖς ἡ δέρατεν τοῦ διαφανεῖν φάεις ἐστιν. *Σημεῖον δὲ*
τοῦτον φανερούν ἔστι γῆρας τοῦ θῆρον λεῖμα ἐπὶ αἰτρῷ
τηρήσην, οὐκον δρᾶται: ἀλλὰ τὸ μὲν λεῖμα κανεὶ τὸ διαφα-
νεῖς, οὐσον τὸν δέρατον, ὃνδε τὸν δέρατον δέ σπερχεσθεῖται
45 τὸ αἰθηθῆσθαι. Οὐ γῆρας καλῶς τοῦτο λέγει Δημόκριτος οὐδέ-
μενος, εἰ γένετο κενόν τὸ μεταξύ, δρᾶσθαι δὲ λαυθίνος καὶ
εἰ μερῆς εἰ τῷ αἰθηθῆν εἴη τοῦτο γῆρας δένθατον ἔστεν. *Πά-*
σχετος γῆρας τι τοῦ αἰθηθησθον γένεται τὸ δέραν· οὐδὲν
μένον τοῦ διαφανεῖτον κρεμαστὸς ἀδηντος λειτεται δη τὴν
50 τοῦ μεταξύ, διατηταν τοι εἰται μεταξύ· κανέντος δὲ γένε-

πάλις τάχιστον το φθόνο μετατίθεται και γίνεται ορθομένην δώρα
απόγευσα στην ίγια και σε ακέντο πού ήμας περιβάλλει, και δια-
δίγει αισθανόμενοτε ειμέντη την λεηφθηση. Πινακή ή γνωμάτια μέσην
είναι η αντίθετη και πρὸς την λεγομένη ενάργεια και πρὸς τὴν
ενάργεια τῶν αἰσθήσεων (Ιω). Θὰ θέσαι, ἀλλοιαστα, δινατάριο μέσον
σε μεταξύ ζητουμένης διαστριψιας νῷα διατρέψῃ τὴν προστρέψη μας ἡ
ενάργεια, αὐτή, τὸ περιθότην διαστρέψει μάς ἡ
διεγένηται τὸν αἰσθήσεων (Ιω). Θὰ θέσαι, ἀλλοιαστα, δινατάριο μέσον
σε μεταξύ ζητουμένης διαστριψιας νῷα διατρέψῃ τὴν προστρέψη μας ἡ
ενάργεια, αὐτή, τὸ περιθότην διαστρέψει μάς ἡ
διεγένηται τὸν αἰσθήσεων (Ιω). Θὰ θέσαι, ἀλλοιαστα, δινατάριο σε
διεγένηται, διλλάδε σε δινατάριοντα. Γιατὶ ή έδια φύση σύλλογε
είναι: σινότος και ἀλλοτε είναι φύση. Καὶ δέν είναι διλλάδη διαφέρον σε
μέσον στὸ φῶς δραστικῆλατο μόνον τὸ οἰκεῖο χρῦμα τοῦ μάθε
πράτημας. Μερικά δραστικά, μάλιθεια, δὲν τὰ βιετομέρια μέσον
στὸ φῶς, περιπλανῶν δύμας πρετερού αισθητικα μέσον στὸ σκοτεινό,
στὸ ζεύγον λέγοντος λέγρη ἐπείναι πὼν φριγοντα πυρώδης καὶ φωτοφύ-
γειζον (διεν ἔχουν δυναμα πὼν νὰ τοὺς είναι κοινὸς δρός). τε-
τοιαὶ δραστικῆινα τὸ μανταρέμη, τὸ κέρατο, οἱ κεφαλῆις φραΐδαιν,
τὸ λέπταια, τὰ μάτα (Ιω). Τὸ οἰκεῖο δύμα χρῦμα κανενὸς δὲν
αἰνι· δέν είναι ὄρατο στὸ σκοτεινό. Γιὰ ποιόν διλλογείσται αἴτια
είναι αὖτε ὄρατα στὸ σκοτεινό, διλλό ζήτημα. "Οσο γά τώρα,
τόσο μόνο είναι φωνηρό, διτεξιόν ποὺ είναι ὄρατο στὸ
ζεύγος φῶν· αὐτὴν φωνηρά, ζεύγεια, ή οιστα τοῦ λεωματος:
νὰ βάζεται σε κίνηση τὸ διάφραγμα στὴν ἑντελέχεια τοῦ
κειτοῦ τοῦ διάφραγμαν είναι τὸ φῶς. Φωνηρὸν είναι τὴν αἰτοδεξῆ
αὐτοῦ τοι λέμε· άν, μάλιθεια, τοποθετητομε τὸ σώμα ποι
ζεῖται λεωματικα, μπάνων στὴν ίδια τὴν δύη (Ιω), δέν θε τὸ δή· θλαστ
τὸ λεωματικα κανεὶται διάφραγμα, τὸν σέρα λόγου λέρη, και αὐτὸς
ποὺ είναι συνεργής και αδέσποταστος κανεὶ τὸ αισθητήριο (Ιω).
Πινακή δέν έχει δίχιο στὸ Δημόκριτος (Ιω) ποὺ πιστεύει πώς ἂν
τὸ ἐνδιάμεσο ήταν κενό, θὰ ήταν δραστικό μὲν αἰρέψεια ένα μυρ-
αήριο ποὺ θὰ βρισκόταν στὸν οὐρανό. Άντο, μάλιθεια, εἶναι,
ἀδύνατο. Πινακή ξρόμε δραστηρ, διαν παθιανή, κάτι έχειν ποὺ
ζεῖται τὴν ικανότητα γιατ αἰσθητη διλλατεῖται: ἀδύνατο νὰ τάξηθι
κατέπιπτο τὸ θέρι τὸ λεωματικού ποιού λοιπον νὰ το
πάζει μέση τὸ θέρι τὸ λεωματικού ποιού λοιπον νὰ το

MÉTÉOLOGIE ET CLIMATIQUE

Δι' οὐ μὲν οὐδὲ αἰτίων τὸ πλέονα διαφράσατο εἴναι φασὶ, εἰπεῖται. Πῆγα δὲ ἐν ἀμφορίῳ δῆσται, καὶ ἐν σκότει· καὶ εἰ φαστή, καὶ τοῦτο εἴς ἀνάγκης τὸ γέρα διαφένεις ὑπὸ τούτου γέ-
25 νεται διαφανεῖς. Οὐ δὲ αἱρέσθαι λόγος καὶ περὶ γέφουν καὶ
δομῆς ξεῖν· οὐθὲν γάρ αὐτῶν ἀπέδειπεν τοῦ πατέρην περι-
πολεῖ τὴν αἰσθησιν, ἀλλὰ ὅποι μὲν δεσμῆς καὶ φρεσοῦ τὸ μεταξὺ
κινεῖται, ὅποι δὲ τούτου τῷπερ αἰσθητηγόντων ἐκτείνον· οὗτον δὲ
ἐν τούτοις τοῖς ἐπιβαθύτερον τὸ φυσικὸν ή τὸ δύον, οὐ-
30 δειπλῶν αἰσθησιν ποιήσει. Ηὔτε δὲ αἱρέσθαι καὶ γένεσος· Εἴτε μὲν

35 ἐνδέκατη τούτοις φάνεται γηρή καὶ τὰ ἔνδοντα τῶν ἔφων
41 Ἡ οὐκέτι οὐδέποτε δύνεται. **'Ἄλλος μὲν** διηγεῖται τὸν πελώνα
δημόσιαν, οὐδὲ φάνεται δέ· διὸ διὸ αἰτίας, θυτερον ξέται δῆλον.
Τὸ δὲ μεταξὺ φωνῶν μὲν ἀλλοί, ὅστις δὲ ἀνάνυμος· καὶ νῦν
γὰρ δὴ την πάθειαν ἐκ' ὄφεως καὶ θλιβατός ἐσται, ἀντεῖ τὸ δια-
φανὲς κεφάλατο, οὐτων τῷ ἔχοντι δεσμὴν δὲ ἐν ἀμφορεύο-

δοι ἀνατεῖ, ἀδυνατεῖ ὁμοῦσθαι μὴ ἀνατένοντα. Ή δὲ αἱ
τὰ καὶ περὶ τούτων διστρέφουν λεχθήσεται.

8. Νῦν δὲ πρῶτον περὶ φόρον καὶ ἀκοῆς διαδίσταμεν
τὰ μὲν γὰρ οἱ φραμενοὶ ξηνοὶ φόρον, οἷον σπέργον, ἔρια, το
δὲ ἔχειν, οἷον χαλκὸν καὶ βάσια στρεψά καὶ λεῖα, διτὶ θήνατα
ται ψωρῆσαι. Τοῦτο δὲ ἐστὶν αἰτοῦν μετεξάν καὶ τῆς ἀκοῆς
ἔμποτοῖς ταῖς φόροις ἐνεργεῖα. Γίνεται δὲ καὶ ἐνεργείαν τῷ
10 φοροῦσι τοὺς περὶ τοῦ πληρής γάρ έστιν ή ποι
οῦσα. Λίον καὶ δόλιοντος ἐνδικὸς θνητοῖς γενέθαι φύσιον ἔτερον
γάρ τὸ τάκτον καὶ τὸ ταντούρεον ὀπέτε τὸ φυρόν πέρι τη
ψοφεῖς πληρῆς δὲ γένεσται ἀπεν φορεῖς. "Οὐοτε δὲ εἴπομεν
οὐδὲ τῶν τυγχόνων πληρῆς δὲ φόρος" οὐδέλλια γάρ ποιεῖ ψεύσο-
15 ίαν πληρῆς ἀλλὰ ταλαιπών καὶ δισα λεῖα καὶ κοΐα,

μὲ τὰ κρίβεια δὲν πρέπει νὰ λέμε πώς θα δούμε, άλλα διτά απολύ-
λύτως είπατε διèν θα δούμε.

*Eπειδή λοιπὸν γὰρ ποιῶ αἵτια εἶναι, πάνεγκαί τοῦ χρῆσαι
νὰ εἰναι ὅπατὸ μέσα στὸ φῶς. Ή, φωτὶ δύος εὐχαὶ ὅπατὴ
μέσα καὶ στὰ δύο, καὶ στὸ συνοδόν καὶ στὸ φῶς, καὶ μέσῳ τε
τρόπου πανεγκαίον· μιατὶ τῷ διάδειπνῳ ζεῦ τῇ φωτὶ καί
στροφήν.*

卷之三

νένεα, έλθειει, καὶ αὐτές ταῦθα δύο δὲν δημιουργεῖ τὸ αὐτοθίμα
ἔγγιζοντας τὸ αἰσθητήριο, ἀλλὰ ἡ συμβολὴ καὶ ὁ ἥγειος βελόνων
οἱ λινγοὶ τὸ ἐνδιάμεσον καὶ τούτον κανεὶς τὸ έναν ἢ τὸ άλλον αἴ-
σθητήριο. “Οταν δύως βιβλίην καθεύδεις ἀπέκνω στὸ αἰσθητήριο
αὐτὸς ποὺ ἔχει τὸν ἥγειον ἢ τὴν δοθημένην δὲν θὰ προσαλέπῃ κανένα
αὐτοθίμας ἀπὸ αὐτῆς. Τὸ μέσον συμβαῖνει καὶ μὲν τὴν ἄρρενα τὴν 30

γενήση, ἀλλὰ δὲν εἶναι άμετώπος φωνερό· γιατί πατέο λόγο συμβάνει το ίδιο, με γήιη φωνερό στη συνέχεια (18). Το ἐνδιάλεμμα στο τέλος ήχων είναι, ό, μέρις, τῆς δυσήσθιας τοῦ ἐνδιάλεμματος διετέλεσε διορια. Αλλά δεύτερο το διεπεργκο είναι τη χονή φύση, που δραστούεται στον δέξιο και στον νερό για τὸ γρήλισμα. Επιστο και για τὸ σώμα τούς έχει δοτήθη ἐνδιάλεμμα είναι κάτι τὸ κοινὸ στον δέρμα και στο νερό, κατό πού τὸ ἔχουν και τὰ δυο τοὺς εἶναι, ἀλλήθεα, οι δύο φωνερό πλευρές και τὰ ἔχουν δύο εἴχουν αἰσθήση διατήρησης. Ο καθηρώ-
πος θεωρεῖ την δύο φωνερό πλευρές την κατά την οποίαν τούς δύο φωνερούς

ναὶ οὐκαὶ καὶ οὐκ αἰσ. τις λέγειν δικαιονταν τον πλειον
νότιοις οὖσιν αποθητα δουμένις, Χωρὶς να ἀναπνέουν. Καὶ αὐτῶν
τὴν αἰτίαν θὲ ποιῆται συνέγενε (140).

ο. πατέ τιριν ας ημίν μετενούσε τηρών για νον ηλιν
και την ἀσκόη. Διὸς είναι οι Σωδοχές τεῦ ήχου γιατὶ ξόμε 5

ετι δέλλα σύνοφτα δὲν ξένην ήγα, τὸ σφυρίδιον λέγουν
καθ τὸ μαδδί κατέχουν. Ο γαδός λέγουν επονομάζεται

σώματα είναι στερεά· καὶ λεῖα, γιατὶ ηπεροῦν νὰ βράχιον
ἥξει· δηλοεῖθη νὰ δημιουργήσουν ἥχο σὲ έντελέχεια στὸ ἐνδιά-
μενο τοῦ σώματος καὶ τῆς ἀκοῆς· Ο ἥχος σὲ έντελέχεια γί- 10

νεται τηλέντα άποκριτικο πρόσωπα σε σχέση πρὸς κάποιο άλλο

καὶ μέσα σὲ χάριο δόλο (μ). Σαν τυπωμένη, σήμερα, παραγετή τὸν ἡγο. Για τοῦτο εἶναι δύνατο, διατὰ εἶναι οὐνό πρᾶγμα, να λέγουν δῆλο γιατὶ δόλο είναι έκεινο που γεννάει, διαλογικό έκεινο που δεγχεται τὸ γύρωνα. Διστα έκεινο που αντιτίει, διαν-γητή σε σχέση με καποτού άλλο πράγμα. Σήμερα ούτως δεν γίνεται. Χωρίς κίνηση στὸ χώρο (ns). Και διτείς είπαμε, διαδοχής δεν είναι: Χίπτημα διπολικού δημοσίου προγκάριων. Ήταν τὸ μαζί δεν παράγει: Ήγο δια γύρωναθή, διαλέ ή γολάκις και δεσμοί 15

Αριστοτέλος, Ηερί Ψυχής

γλάντα, ὡς δ ἀπέραι τὸ θεωρ πρὸς τὴν δημ καὶ τὴν δικοῖ
καὶ τὴν διφροῖν ζητοῦντι, οὗτος ἔχει πρὸς τὸ αἰσθητήριον
20 ὅπερας ἐμετόν τελετον. Αἴτοι δὲ τοῖς αἰσθητήριον ἀπε-
μένον οὐδέ τέλει τὴν ἐπιτίθεσα γένοντα ἀισθητούς, οὐλον εἴ τε
σώματα τὰ λευκὰ ἐπὶ τοῦ σηματος θεῖη τὸ ζεχατον. *Ἔ* καὶ
δῆλον διτὶ ἐντὸς τὸ τοῦ ἀντοῦ αἰσθητήριον. Οὕτω γὰρ ἐν τῷ
βαῖνοι δημοὶ καὶ λεπτὸν τῶν δελλῶν ἐπιτίθεμενον γὰρ ἐπὶ τὸ
25 αἰσθητήριον οὐκ αἰσθάνεται, ἐπὶ δὲ τὴν σάρκα ἐπιτίθεμενον
αἰσθάνεται. Ζητε τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντοῦ τὴν σάρκαν η σάρξ.

Ἄσπραι μὲν οὖν εἰσὶν αἱ διαφοραὶ τοῦ σώματος, η σῶματα·
λέγω δὲ διαφοραὶ αἱ τὰ στοιχεῖα διαρίζονται, θερμὸν φυλέον,
ξηρὸν ὕγρον, περὶ δὲν εἰρήκαμεν πρότερον ἐν τοῖς περὶ τῶν
30 στοιχείων. Τὸ δὲ αἰσθητήριον αὐτῷ τὸ ἀπτικόν, καὶ διὸ φ.,
η̄ καλλουμένην ἀρχὴν ἴπποδεχεῖ αἰσθητος πρώτῳ, τὸ δυνάμεις.
τοιοῦτον ἔτοι μέρον τὸ γὰρ αἰσθάνεσθαι πάσχειν τι δεῖται.
424a *Ζητε τὸ ποιοῦ οἷον αὐτὸν ἐνεργεία, τοιοῦτον ἐκεῖνο ποιεῖ·*
δημάρχει. Λιμ τοῦ διμοίος θερμὸν καὶ φυλέον η σκληροῦ·
καὶ μαλακοῦ οὐκ αἰσθανόμεθα, ἀλλὰ τῶν ὑπερβολῶν, ὡς
τῆς αἰσθήσασις οἷον μεσότητος τυρος οὐσης τῆς ἐν τοῖς
5 αἰσθητοῖς ἐναντιστάσιος. Καὶ διὰ τοῦτο κλίνει τὰ αἰσθητά.
Τὸ γὰρ μέσον κατεκλινόν γίνεται γὰρ πρὸς ἐκάτερον αὐτῶν·
θέτερον τῶν μέρων καὶ δεῖ διπλεῖ τὸ μέσλιον αἰσθησθεσθαι
λεπτοῦ καὶ μέλανος μηδέτερον αὐτῶν εἶναι ἐνεργεία, δινάμεις.
8 Ἀμφοτεροί οὖτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλων, καὶ ἐπὶ τῆς ἀρρέ-
τον ἦρη μερὶς φυλέον. *Ἐπι δὲ* ἀπορεῖ δρατοῦ καὶ δορά-
μένων, οὗτοι καὶ η δημος, διοίως δὲ καὶ αἱ λοιποὶ τῶν ἀντικε-
10 δὲν τὸ τε μικρὸν ἔχον πάμπαν. Διαφορὰν τῶν διπλῶν,
οἷον κέπονθεν δέρη, καὶ τῶν ἀπτῶν αἱ ὑπερβολαί, διπλῶ.
15 τὰ φθεγγικά. Καθ' ἐκάστην μὲν οὖν τῶν αἰσθήσασιν εἰργται
τίταν.

ὅπος εἶναι ὁ δέρπας καὶ τὸ νερὸ σχετικὰ μὲν τὴν δραστικήν, τὴν
ἀπογὴν καὶ τὴν διφροτητήν, ἔτοι καὶ τοῦτα (ἢ σάρκα καὶ ἡ γλώσ-
σα) εἶναι σχετικά μὲ τὸ αἰσθητήριο τους, δημοὶ τὸ καθένα
ἀπὸ δέκανα. Αὐτὸν δέ τοῦ τὸ αἰσθητήριο, δὲν θὰ εἴγαμε 20
αἰσθητογήν οὔτε για τὰ πρῶτα σάρτα γιὰ τὰ δεμέτερα, δημοὶ οὖ-
τες κανεὶς λευκῶδε σῶματα διπλῶν στὴν ἐπιφρένεια τοῦ ματοῦ.
Μὲ τοῦτο γίνεται φαινερὸ διτὶ τὸ αἰσθητήριο τῆς δραστικῆς εἶναι
στὸ ἐπωατερόν· γιατὶ μόνον έται θὰ γίνοταν αὐτὸ ποὺ γίνεται,
καὶ στὶς ίδιες αἰσθητοσεις· διαν, διλθεια, ἀκουμπτοῦμες ἀντι-
κείμενα, ἐπάνω στὸ αἰσθητήριο, διεβέχουμε αἰσθητημα, ἐπάνω ὅταν 25
τὰ βίβλωμες ἐπάνω στὴ σάρκα, παράγεται αἰσθητημα. Ήστε ή
σάρκα εἶναι τὸ ἐνδιδάμενο τοῦ διπλωτοῦ.

Στὴν δέρψην ἀνήγονον οἱ διαφορεῖς τοῦ σώματος ὡς σώματος
διαφορές ἐνορῶν ἐκεῖνες ποὺ προσδιοιρίζουν τὰ στοιχεῖα θερ-
μὸ ψυχρό, ξερὸ ὑγρό, για τὰ δύοτα μελήσαμε διλοτε, στὴ
μελετὴ γιὰ τὰ στοιχεῖα (188). Καὶ αἰσθητήριο τοὺς εἶναι τὸ 30
διπτικό, καὶ ἐκεῖνο, στὸ δέρπον αὐτὸ τοὺ λέμε ἀφῇ προκαλεσται
διμεσος, λύρις (ξένο) ἐνδιδάμενο, εἶναι τὸ μέρος ποὺ ἔχει αὐ-
τὲς τὰ διδιπτες (189) στὲ διγναμικότητα. Αἰσθητόνυμα, μάλι-
θεια, θὰ τὴν πάργα κατὰ κατού τρόπο. *Ζητε τὸ ἐνεργητι-
κὸ αὐτεβάζεις σὲ ἐντελέχεια, δημος εἶναι τὸ ίδιο, ἐνεργειο ποὺ
εἶναι σὲ διγναμικότητα. Γι' αὐτὸ δι τε εἶναι θερμὸ καὶ ψυχρὸ,
ἢ σαλιγρόν καὶ μαλακὸν διο καὶ τὸ αἰσθητήριο δὲν τὸ αἰσθαν-
ματε. Στὸ διπλωνόκοτε μένο δ. τὸ ζεπερνά τὴν καταστάσεων τοῦ
αἰσθητήριο, γιατὶ η αἰσθητη σήναι σὸν μεσθητα αὐδύμεσσα
στὶς ἀντιθέσεις τῶν αἰσθητῶν. Καὶ γιὰ τοῦτο ζεγχωρίζει τὰ 5
αἰσθητά. Γιατὶ τὸ μέρο στὴν διανότητα νὰ ζεχωρίζῃ
σολεταιά, ἀλλίθεια, μὲ τὸ καθένα αὐτὸ τὰ δύο μέρη πάρνει τὴ
θέσην τῶν διπλῶν δικρου (188). Καὶ δημοὶ διεῖται, ποὺ πρόκειται
νὰ αἰσθανθῇ τὸ λευκό καὶ τὸ μαλακό, πρέπει νὰ μὴ είναι κανέ-
να ἀπὸ εὐτὸ σὲ ἐντελέχεια, μάλιστα καὶ τὰ δύο τὸ διπλωνότητα
(τὸ ίδιο καὶ γιὰ τὰ δύολα αἰσθητα), έτοι καὶ σχετικὰ μὲ τὴν
ἀρρέτη πρέπει νὰ μήγινει οὐτε θερμὸ οὐτε ψυχρὸ σὲ ἐντελέ-
χεια. Κι ἀκόμηνη δημος η δραστη ζεγχωρίζει κατὰ κάρπο τρόπο 10
τὸ δραστὸ καὶ τὸ μέρετο, καὶ δημοὶ κατὰ τὸ ίδιο τρόπο καὶ
οἱ δύολες αἰσθητοσεις ζεχωρίζουν τὰ διτθετα, έτοι καὶ η δρα-
στηθητής. Τὸ δέρπον καὶ τὸ μήγινει, η δραστη ζεγχωρίζει διεργάτη, δημοὶ συγβαίνει
λέγοντος ἡδητη μὲ τὸν δέρπο καὶ δια ζην, σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ
15 τὰ διδιπτες τῶν διπτῶν, δημοὶ ἐκεῖνα ποὺ καταστρέφουν τὸ
αἰσθητήριο, γιατριστ.*

12. Καθόλου δὲ περὶ πάσης αἰσθήσεως δεῖ λαβεῖν διτ
ἡ μὲν αἰσθήσες ἔστι τὸ δεκτικὸν τῶν αἰσθητῶν εἰδῶν ἀπεν
τῆς φύσης, οἷον ὁ ἡγεμὸς τοῦ διατελεῖτον δένει τοῦ σιθητοῦ καὶ
20 τοῦ λεπτοῦ δέχεται τὸ σημεῖον, λαμβάνει δὲ τὸ γενοῦν ἢ
τὸ καλοῦν σημεῖον, ἀλλ' οὐκ ἢ λευκός ἢ πλακός· δὲ
καὶ ἡ αἰσθήσες ἐκάστου ὥν τοῦ ἔχοντος λεῦκα ἢ λευκὸν ἢ
φύσιον πάσχει, ἀλλ' οὐχ ἢ ἐκατοντὸν λεῦκαν λέγεται, διλλ. ἢ
τοιοῦν, καὶ κατὰ τὸν λόγον. Αἰσθητήριον δὲ πρᾶτον ἐν φ
25 ἡ τουτὴν δύναμις. "Ἐστι μὲν οὖν ταῦτον, τὸ δὲ εἶναι ἔτερον.
μέγεσσος μὲν γὰρ δὲν τὶ εἴη τὸ αἰσθαντικόν· οὐδὲ μή το γε
αἰσθητικῷ εἴναι οὐδὲ ἢ αἰσθητὸς μέγεθος ἔστω, ἀλλὰ λόγος
τος καὶ δύναμις ἐκείνου. Φανερὸν δὲ ἐκ τούτων καὶ διὰ τῆ
ποτε τῶν αἰσθητῶν αἱ τανεθεβαῖαι φθείρουσι τὰ αἰσθητήρια·
30 ἐάν γὰρ ἢ λογοτερέα τοῦ αἰσθητηρίου ἡ πίνησις, λέται δ
λόγος (τοῦτο δὲ τῇ ἡ αἰσθήσει), ἀστερεός καὶ ἡ συμφωνία
καὶ δὲ τοὺς μενομένους σφράγει τῶν χρεῶν· καὶ διὰ τέ
ποτε τὰ φυτά οὖν αἰσθητάτα, ἔργα την μόδιον φυτάτων καὶ
πάλιοντά την ὅποι τῶν ἀγητῶν στήλων· καὶ γὰρ φύγεται καὶ
424b θεματικεῖται αἴτιος γὰρ τὸ μὴ ἔχειν μεσοτράπητα, μηδὲ τοιά
οὐσῶν μετὰ τῆς φύσης. Αἰπορέεις δὲ τις εἰ ταῦθισι διη τι
τὸν διηθετὸν διηρραγήθηται, ἢ ὅποι λεψώματος τὸ μὴ
5 διηδύμενον λεῖεν δμόδος δὲ καὶ ἐπὶ τῶν διλλ. Εἰ δέ το
διηρραγήτον δομή, εἰ τι ποιεῖ, τὴν διηρραγὴν ἢ δομήν ποιεῖ·
λατε τῶν ἀδυτίων διηρραγήτρους οὐθέν οἶδεν τε πάντες ὃν π
δομῆς· δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν διλλων οὐδὲ τῶν διω-
τῶν, ἀλλ' ἢ αἰσθητικῶν δικαστῶν. "Ἄρα δὲ δῆλον καὶ οὗτος.
10 Οὗτε γὰρ φῶς καὶ οὐκτὸς οὐτε φόρος οὐτε δομὴν οὐδὲν ποιεῖ
τὰ σώματα, ἀλλ' ἐπὶ οἷς ἔστε, οἷον δηλοῦ δὲ μετὰ βρούτης

12. Γὰς δὲς τὸς αἰσθήσεις γενεὰ πρέπει νὰ βράδιωμε
τὸ συμπέρασμα (189) ὃτι αἰσθητήρια εἴναι ἐκεῖνο που δέχεται
τὰς αἰσθήσες μορφές καρπές την ώλη, δημιουργὸς τὸ καρπόν δέχεται τὸ
ἀποτύπωμα του διεγεύματος καρπόν τὸ σιθερόν ἢ τὸ κρυσταλλόν.
ποιεῖται τὸ καρπόν την χλευωτὴν σφραγίδαν, ἀλλὰ δέχεται τὸν λαμπτικὸν μὲ
τὸν λαδοκόν. Κατὰ τὸν ὄχιο τρόπο καὶ ἡ αἰσθητήριη ἢ συγκεκριμένη
καὶ μέση αἰσθητηριαν πασχεῖ ἀπόδεξιν ποτὲ ἔχει λεψώματα ἢ γεύσην ἢ
τῆλο, διλλ. διεργατικός πληθύος ὀνόματος λεψώματα καὶ τὴ μορφή,
εἰτη τὸ καθένα τους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πανόρματα καὶ τὴ μορφή,
του (190). Καὶ πρῶτο αἰσθητήριον είναι ἐξεῖναι στὸ δέρμα
ἔδρευεν ἢ ιανών-τραγα καὶ αἰσθητήρια γενεά (191). Ή ιανών-τρα 25
αἰσθητή καὶ τὸ δργανό έπει τοῦ λοιπού πράγματος εἴναι, διλλ. δημιουρ-
γείαν ἢ ζυντα τοῦ καθέναντος (192)· γιατὶ δέχενται ποὺ αἰσθητηται
(τὸ αἰσθητήριο) εἴναι κάτιον μέρεθιδος (193)· οὐτε δημιουργὴς ἢ οὐ-
τας τῆς αἰσθητήρικής οὐτε τὴ αἰσθητηριας οὐτε τὴ αἰσθητηριας είναι μέρεθιδος,
ἀλλὰ κάποιον μορφήν, καὶ κάποιον λεψώματα, τοῦ αἰσθητη-
ριου (194). "Υπέρεια ἐπειδὴ αὐτὰ που εἰπεται εἴναι φανερός γιατί
τὰ ποὺ δημιατά αἰσθητά καταστρέψουν τὰ αἰσθητήρια· γιατὶ
30 ἐν τῇ κίνηση στὴν δημια τίθεται τὸ αἰσθητήριο εἴλιναι πολὺ δυ-
νατή, διαλύεται ἢ μορφή του (δημιατή) ἢ ιανών-τρα· γιατὶ αἴ-
σθητηριον), δημια διαλύεται ἢ ἀρμονία καὶ ὁ τόνος, διαν γενού-
με ποὺ δημιατά τὶς χροδες. Εἴλιναι φανερός ἀλλαγή καὶ γιατὶ τὰ
γιατὶ δὲν αἰσθατόνυται, ἀλλα γιατὶ ξένη μέρος τῆς φυσῆς καὶ
χάρτια ἐπειδραστην δέχονται ἀπὸ τὸ διλλ. τὰ διατάξεις· γιατὶ φύγο-
ται καὶ θεραπεύονται· ἢ αἰτία ποὺ δὲν αἰσθητηται εἴναι, στὴ γή-
424b θεια, τὸ γεγονός διενέχουν λεψώματα, οὐτε ἀρργή· τέτοια
ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δηλ. ἀπὸ λεψώματα· τὸ διλλ. καὶ γιὰ τὰ διλλατά
αἰσθητά. Μά αἴφοι τὸ διηφραγμόν είλιναι ὁ δημι. ἐπειδὴ διατάξη
τὴν δηλητικανά εὑρέγεια, εὑρέγεια τῆς εἴλιναι τὴ διηφραγμόν, διενίναι·
ἀλλο δέχεται, ποὺ εἴλιναι σὲ διμυατες νὰ διηφραγμόν, διενίναι·
δημιατόν νὰ πάθῃ ἀπὸ δημι. τὸ διλλ. εργάλευτο καὶ γιὰ τὰ δηλατά αἰ-
σθητά· δηλατά οὐτε καὶ δηλ. εργάλευτα νὰ εἰσθετικών-
ται· παθετικών δηλ. διηφραγμότερο αἰσθητηριον, μάλλον μάνιο δηλ. ἐκεῖνο
ποὺ δηλ. εργάλευτα νὰ δεχται (195). Τὸ διλ. παρέγμα
είλιναι φανερό καὶ μὲ τὸν δικλιούθιο τρόπο· οὔτε τὸ φῶς οὔτε 10
τὸ σύντος οὔτε ὁ θηλος οὔτε τὸ δηλ. προσκαλοῦν καμ-
μάτι· εὐέργεια σὲ τούμπα (196)· εἰκεῖνα που προκαλεῖν

λονθισμάτα καὶ κονά, οἷον κήρης καὶ μέγθιος καὶ δειθήτω,
εἰ γὰρ ἦν ἡ δῆμος μόνη, καὶ αὐτὴν λευκοῦ, ἐλάνθανεν οὐ, μαίλον
κανὸν ἔδικτει ταῦτα εἶναι πάντα διὰ τὸ ἀκολούθειν ἀλλήλοις
διὰ λεώνα καὶ μέγθιος. Νέν σ’ ἑκαὶ καὶ ἐπέρι φίλοθητῷ
10 τὰ κοινὰ ὑπάρχει, δῆμοιν ποιεῖ διῆλο τὸ ἔκαστον αὐτῶν.

2. 'Ἐπει' δὲ αἰσθανθεμέθα διτὶ δρῦμον καὶ ἀκούομεν,
ἀνάργητὴ τῇ δρῦι δρῦμοι ποιεῖ δρῦι, η ἐπέρι. 'Ἄλλη δὲ
αὐτῆι λοταὶ τῆς δήμους καὶ τοῦ ἐποιευμένου λεώματος.
"Οὐτε δὲ διο τοῦ αὐτοῦ λοταὶ λοταὶ η αὐτῆι αὐτῆς. "Ἐπι δὲ εἰ
15 καὶ ἐρέδα εἴη τὸ τῆς δημος αἰσθητοῦ, η εἰς ἀπειρον εἰσεν
η αὐτῆι τις λοταὶ αὐτῆς. "Ωρ' εἴη τῆς ποδῶν τοῦτο ποιη-
τεον. "Ἐξει δὲ ἀποδέξαντες εἰ γὰρ τὸ τῆι δρῦει αἰσθάνεοθεῖ
ἐστιν δρῦν, δρῦται δὲ λοταὶ λοταὶ λοταὶ τοῦ λοτοῦ, εἰ δρῦται τις τὸ
δρῦν, καὶ λοταὶ λοταὶ τὸ δρῦν πρόστον. Φανερόν τούτῳ
20 διτὶ οὐδὲν τὸ τῆι δρῦει αἰσθάνεσθαι: καὶ γὰρ δρῦα μὴ δρῦ-
μεν, τῇ δρῦει καίνομεν καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς, διλλ οὐκ
ώσαστας. "Ἐπι δὲ καὶ τὸ δρῦν λοτον ὃς κεχωρυμάντασται
τὸ γὰρ αἰσθητοῦν δεκτικὸν τοῦ φίλοθητοῦ διεν τῆι μέγρης
ἔκαστον. Διὸ καὶ ἀπελθόντων τῶν αἰσθητῶν ἔνεισιν αἱ
25 αἰσθητεις καὶ φροντισται εἰς τοὺς αἰσθητηρίους.

"Η δὲ τοῦ αἰσθητοῦ ἐνέργεια καὶ τῆι αἰσθητίας η
αὐτῆι μέν εστι καὶ μία, τὸ δὲ εἶναι οὐ τὸ αὐτὸ ταῖται: λέγεται
δὲ οἷον δὲ φύρος δὲ καὶ τὴν ἐνέργειαν καὶ η ἀκοή η κατ' ἐνέρ-
γειαν. Εστι γὰρ ἀκοὴ ἔχοντα μὴ ἀκούειν, καὶ τὸ ἔχον
30 φύρον οὖν δὲι φρεσι. "Οταν δὲ ἐνεργῆι τὸ δινάμενον ἀκούειν
καὶ φρεσι τὸ δινάμενον φρεσι, τότε η κατ' ἐνέργειαν

διαφεύγουν λιγάντερο τὰ ἐπαχθόνια καὶ κοινὰ αἰσθητά⁽²⁰⁾,
ὅπως ἡ κίνηση καὶ τὸ μέγεθος καὶ ὁ ἀριθμός: "Αὐ, ἀλλήει,
μέρον ἢ δόσην αἰσθανόνταν τὰ κοινά, καὶ αἰσθανόνταν καὶ τὸ
χρῆμα⁽²¹⁾, τὰ κοινά θὰ περιοῦσαν περισσότερο ἀπασχή-
ρησα καὶ θὰ μᾶς φαινόταν ὅτι ὅλα τὰ ιδιαιτερά αἰσθητά τῆς
δύσκοσης καὶ τὰ κοινὰ τρυπάνοντα, (εἴται τὸ ἔδιο περίγμα),
ἔπειδη τὸ χρῶμα καὶ τὸ μέγεθος συνοδεύονταν τὸ ένα τὸ ἄλ-
λο⁽²²⁾. Γύρος δικιάς ἐπειδὴν τὰ κοινά ὑπάρχουν καὶ σὲ μέλλα
αἰσθητά, κανονικού χαρακτήρα τούς εἶναι κατί τιλλο, 10
ἔγχωρο ἀπό τὰ ιδιαιτερά αἰσθητά ποὺ συνοδεύει.
2. "Αρρεῖς αἰσθανόμαστο διὰ βλέπομεν καὶ ἀκούμεν, εἰναί
ἀναγκαῖον ἢ μὲ τὴν δραστικήν νὰ αἰσθανόμαστε διὰ ἡ δραστική βλέ-
ποντας ἢ μὲ τὴν δραστικήν τοῦ αἰσθητοῦ θά
αἰσθανόνταν καὶ τὴν δραστικήν καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ τὸ χρῶμα.
Οὐοτεὶς οὐθὲν μάρτυρος θαὶ δραστικής γιὰ τὸ ίδιο αἰσθανέ-
μενον⁽²³⁾, η ἡ δραστική αἰσθητικήν τοῦ τὸν έκαντο της.
Άλλα καὶ έτιαν μᾶλλον θὰ ήταν ἡ αἰσθητική γιὰ τὴν δραστική, τότε 15
ἢ θὰ πάσις ξέρει ἐπ' ἄπειρον⁽²⁴⁾, ἢ ἡ τελευταῖα αἰτήσης
θὰ πρέπει νὰ αἰσθάνεται μόνη της τὸν έκαντο της. Τὸ αὐτόπε-
ρασμά μας είναι διτὸν ἐνέργεια αὐτὴν πρέπει νὰ τὴ διεργο-
μενού τὴν πρώτην αἰσθητικήν⁽²⁵⁾. "Εἶται διμώς κάποιας δυνατολία
τὸ ζητηματικότερο, ἀφοῦ αἰσθανόματα μὲ τὴν δραστική, θὰ πήρεσσαν,
καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνο που βλέπει εἶναι τὸ χρῶμα, διὸ κανεὶς βλέπον-
τεκείνο ποὺ βλέπει, θὰ πρέπει τότε ἐκεῖνο ποὺ πρώτον πλέπεται
νὰ έχει χρῶμα. Εἶται, φανερό διὰ τὸ αἰσθητικόματα μὲ τὴν δραστι-
κήν εἶναι εἴναι μένον πράγμα. Γιατὶ καὶ ὅταν δέν βλέπωμε,
μὲ τὴν δραστική πράγμας καὶ τὸ σκοτεάδι καὶ τὸ φῶς, μάλλα
δῆμον μὲ τὸν ίδιον τρόπο⁽²⁶⁾. "Επειτά, δραστική χρῆμα καὶ τὸ
φῶς, καὶ τὸ δραστικό ποὺ βλέπει εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο καὶ
αὐτὸς χρηματιστέρο (τοι), γιατὶ καὶ μέσω αἰσθητικούτρο πλένεται δεκτι-
κό του αἰσθητικοῦ χωρίς τὴν ὥλη. Γ' αὐτὸν καί είσταν τὰ αἰσθητά
πάθουν νὰ εἶναι παρόντα, ἔξαλλοι πάνταν καὶ μέσουν μέσα στὰ
αἰσθητήρια τὰ αἰσθητά καὶ οἱ εἰκόνες. 20
Μία κατί θέλει εἶναι ἡ ζωήτρια τοῦ αἰσθητοῦ καὶ ἡ ἐνέρ-
γη

Χειρά του καὶ τὴν δικού στην ἐνταξέων της Εἰρηναία,
διμορφόν να ἔγινε κανείς άνοιχον καὶ να μηδενόν, ἀπό τὸ διλο
μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἔχει ἥσθι δὲν ἡγεῖται. "Οταν δικαίως
περνά στην ἐνέργεια ἑκείνῳ πολὺ δεῦται την ἰκανοτήτα να ἀκούσῃ
καὶ διανήσῃ ἡγεῖται πολὺ δεῦται την ἰκανοτήτα να ἀκούσῃ,

ἀνοικία μητραὶ καὶ δικαῖοι εὐθέργειαν γόρδος, μὲν εἰπενε
426a ἐν τοῖς τὸ μὲν εἶναι ἀκούοντα τὸ δὲ φροντισμ. Εἰ δή στοιχ
 ἦ κληρονος καὶ ή πολεοῦς καὶ τὸ πάθος ἐν τῷ πολουμένῳ,
 ἀνάγκη καὶ τὸν φόρον καὶ τὴν ἀκαρὴν τὴν καὶ τὸν εὐθέργειαν
 ἐν τῇ κατὰ δίκαιων εἴναι ή γάρ τοι ποιητικοῦ νοεῖ παρηκασθ
5 εὐθέργεια ἐν τῷ πάροχοντι ἐγγένεται· διὸ οὐκ ἀδύκητη τὸ κα-
 τοῦντα παρεῖσθαι. *Η μὲν οὖν τοῦ φροντικοῦ ἀνέθρητα ἔτειν*
 φόρος η̄ πάροχος, η̄ δὲ τοῦ ἀκούστικοῦ ἀκοή η̄ ἀκούστι-
 θετρόν γάρ η̄ ἀκοή, καὶ διπλὸν δὲ φόρος. ‘Ο δ’ αὐτὸς λόρος
 καὶ ἐπὶ τῶν ἀλλων αἰσθητών καὶ αἰσθητῶν. Οὐτοπερ γάρ
10 η̄ ποιητικαὶ η̄ παθητικαὶ ἐν τῷ πάθοντι ἀλλ’ οὐκ ἐν τῷ
 ποιωντι, οὐτοι καὶ η̄ τοῦ αἰσθητοῦ εὐθέργεια καὶ η̄ τοῦ
 αἰσθητικοῦ ἐν τῷ αἰσθητικῷ. ‘Ἄλλ’ εἰς’ ἔτιναν μὲν ἀνό-
 μασται, οἷον η̄ φόρος καὶ η̄ ἀκοήσις, ἐπὶ δὲ ἔτιναν ἀνώ-
 τυμον θάτερον’ δραστικός γάρ λέγεται η̄ τῆς φύεως ἐνέργεια,
15 η̄ δὲ τοῦ καθάριστος ἀνάγκης, καὶ γενεσίς η̄ τοῦ γεννητικοῦ,
 η̄ δὲ τοῦ χρυσοῦ ἀνάρχους. Ἐπεὶ δὲ μία μέν ἐστιν η̄ εὐθέργεια
 η̄ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ η̄ τοῦ αἰσθητικοῦ, τὸ δὲ εἴναι εὐθέργειον,
 ἀνάγκη μητραὶ φθείρεσθαι καὶ σώζεσθαι τὴν οὐρανού λεγομένην
 ἀκοήν καὶ φόρον, καὶ χρυσὸν δὴ καὶ γενεσίν καὶ τὰ ἄλλα
20 δύματα· τὰ δὲ κατὰ δύναμαν λεγόμενα οὐκ ἀδύκητη διλλού-
 ποδίτερον φυσιολόγῳ τοῦτο οὐ κατῶς ἔλεγον, οὐθὲν οἰδέμενοι
 οὔτε λευκὸν οὔτε μέλαν εἶναι ἀνεν δύρεως, οὐδὲ κυμὸν ἔτεν
 γενεσίως. *Τῇ μὲν γάρ ἔλεγον δρθῶς, τῇ δὲ οὐκ δρθῶς· διλλού-*
γάρ λεγομένην τῆς αἰσθητήσεως καὶ τοῦ αἰσθητοῦ, τῷ μὲν
25 *κατὰ δύναμιν τῶν δὲ κατ’ εὐθέργειαν, επὶ τοῖς ταῖς μὲν αρμ-
 βαῖνετ τὸ λεκτέον, επὶ δὲ τῶν εὐθέργειων οὐ συμβιβάνει.* ‘Ἄλλ’

τέλια ὅρα πραγματώνυμονται καὶ η̄ ἀκοή στὴν ἀνέθρητα τῆς
 κατὰ δικαιοῦ στὴν δικαῖη τοῦ ἀντελέγειαν· θὰ μαρτυρίσετε κανεὶς νό-
 την πόλις τὸν ἔντας ἀπὸ αὐτῆς εἴωντα, τὸ στόλον ἡγεμονοῦ (τοῦ). **426a**
 Κατὰ συνεπεια, μάλιστα ποὺ η̄ κληρονη, η̄ ἐνέργεια τοῦ γνητοῦ
 δεκτῆ καὶ τὸ πάθος ἐδρεύουν μέσα σὲ κεῦνο ποὺ δέχεται τὴν
 εὐθέργειαν (τοῦ), εἴναι ἀνάγκη δή η̄ ἀκοή στὴν ἀντελέ-
 γεια τοῦ· νὰ ἐδρεύουν μέσα στὴν ἀκοή σὲ διναυμικότητα.
 Γιατὶ δὲ ἐντελέχεια τοῦ ἐνέργητοῦ καὶ τοῦ κληρονοῦ παρά
 γεται μέσα στὸ παθητικό γ’ αὐτὸν δὲν εἶναι· μάλιστη γὰρ κινήται δὲ
 ἐκεῖνο ποὺ κληρονη, τὸ ίδιο καὶ δή σίγα (τοῦ). Τὸ ίδιο μαρ-
 τυρίσετε μάλιστα ποὺ μέσα καὶ τὰς τὰς αἰσθητίσεις καὶ τὰ αἰσθητά.
 Γιατὶ δέ πως η̄ δικαιοητική εὐθέργεια καὶ η̄ παθητική εὐθέργεια σὲ
 καί τοι πάσχει καὶ διχά σε κεῦν ποὺ ἐνεργεῖ, έτσι καὶ η̄ **10**
 ἀντελέχεια τοῦ αἰσθητοῦ καὶ ἐγένεται τοῦ ἔντας γὰρ αἰσθητη
 διδρεύει μέσα σὲ τοῦτο τὸ τελευταῖο. Σὲ μερικὲς αἰσθητίσεις τὰ
 διδρεύει μέσα σὲ τοῦτο τὸ τελευταῖο, διότις λόγου χάρη η̄ κληρονη
 διδύνεται εἴδικον δρό, διότις λόγου χάρη η̄ κληρονη (ἐντελέχεια τοῦ ἔντας
 καὶ τοῦ αἰσθητοῦ) καὶ ἀκούσιη (ἐντελέχεια τοῦ ἔντας
 γὰρ αἰσθητοῦ), ἐνδια τὸ κλαῖεται τὸ εἴδα απὸ τὰ δυὸ εἴδη
 χωρὶς διομαστία. ‘Οραστι, ἀλλίθεια, λέγεται η̄ ἀντελέχεια τῆς
 αἰσθητήσης τῶν ματιῶν, η̄ ἀντελέχεια διμαστοῦ τοῦ χρόνου
 τος (τοῦ αἰσθητοῦ) δὲν ξεῖται διομαστα, καὶ γενούση λέγεται γάρ γενούς χωρὶς δ-
 λέχεια ἔκεντον ποὺ ἐξει τὴν ἔντας γάρ γενούς τοῦ
 νομα διμαστοῦ η̄ ἀντελέχεια τοῦ ἀντιστοιχοῦ αἰσθητοῦ.
 Καὶ δροῦ η̄ ἀντελέχεια τοῦ αἰσθητοῦ καὶ η̄ ἀντελέχεια τοῦ
 ἔντας γάρ αἰσθητη εἶναι μιαὶ καὶ μόνη, ἐνδια τὸν
 διαφέρει, εἴναι ἀνάγκη δημοτικοῦ μετρὸ τὸ νόμα (η̄ ἀντελέχεια
 τῆς διηγείας) καὶ δή η̄ λέγεται τὸ φθειρωντα καὶ διασωληνω-
 ται καὶ τὸ ίδιο καὶ τὸ ἀντιστοιχό της αἰσθητοῦ
 καὶ τὸ κλαῖα. ‘Η δια αὐτὴ διάντρητη δὲν ὑπέρχει γάρ τις αἰσθη-
 τικος καὶ τὰ αἰσθητά, τρέπεται σὲ κατάστασι διναυμικότη-
 τας (τοῦ). Οἱ παλαιοὶ διμαστοὶ διδοῦνται δὲν εἴσαι σωστὴ γνώ-
 μη σὲ τοῦτο τὸ κληρονημα (τοῦ), διταν πίστευαν δὲν τίποτε δὲν εί-
 ναι οὔτε διστροφή οὔτε μαρπο χωρὶς τὴν δραστική της αἰσθητοῦ
 αἰσθητηρὸ γάρ τὴ λέγεται χωρὶς τὴν ἀντιστοιχη αἰσθητηρό· Από
 διατημένην αἴσθηψην η̄ γνώμη τους ζήτει διηγητή, από
25 διότι· διότι εἴναι δημοτικοῦ καὶ τὸ αἰσθητό λέγονται μὲν δυοί
 διναυμικοί, η̄ μιὰ διταν αἰσθητηρό καὶ αἰσθητό εἶναι σὲ διναυμικό-
 τητα, η̄ διλληγ διταν εἶναι σὲ ἀντελέχεια, γὰρ τὴν τελευταῖα τού-
 την περιπτώσην δικεῖνο ποὺ εἴται εἶναι σωστό, γὰρ τὴν διλλη-

ἐκεῖνοι μακάριοι ἔλεγον περὶ τῶν λεγομένων οὐχ μάλιστος.
Εἰ δὲ οὐ συμφωνεῖ φωνῇ τίς ἐστε, η̄ δὲ φωνὴ καὶ η̄
ἀκοή ἐστιν οἵς οὖν, καὶ ξεῖνος οἵς οὐδὲν ἐν τῷ αὐτῷ λόγος
30 δὲ οὐ συμφωνεῖ, ἀνάγκη καὶ τὴν ἀκοήν λόγον ταῦτα εἶναι. Καὶ
διὰ τούτο καὶ φθείρειν ἔκαστον ὑπερβάλλειν, καὶ τὸ δέν καὶ
τὸ βαρύ, τὴν ἀκοήν· διμολινὸς δὲ καὶ ἐν λυμοῖς τὴν γενῖν,
426b καὶ ἐν λεύμασι τὴν ὅψην τὸ σφράγιον ταῦτα λαμπτόν ή̄ ζωρεύειν,
καὶ ἐν διφρήσισι ή̄ λοκνάδα δομῆ καὶ γλυκεῖα καὶ πικρά, ὡς
λόγου ταύτης τῆς αἰσθήσεως. Διὸ καὶ ήδη μέν, ὅταν
εἰλευσθεῖν καὶ ἀμφιγῆ θεταὶ ἄγρηται εἰς τὸν λόγον, οἷον τὸ δέν ή̄
5 γλυκόν ή̄ διλυμόν, ηδέα γὰρ τότε· θλως δὲ μᾶλλον τὸ μικτόν
συμφωνία ή̄ τὸ δέν ή̄ τὸ βαρύ. Αἴφη δὲ τὸ θερμακτὸν ή̄
φωνᾶς ή̄ δὲ αἰσθητούς δύναμος· ὑπερβαλλοντα δὲ λυτεῖ η̄
φθείρει.

Ἐκάστη μὲν οὖν αἰσθήσις τοῦ ὑποκειμένου αἰσθητοῦ
10 ἀπόρησιν σὲν τῷν αἰσθητηρέων ή̄ αἰσθητήρεον, καὶ
κήλειν τὰς τοῦ ὑποκειμένου αἰσθητοῦ διαπροσάς, οἷον λευκόν
μέν καὶ μέλαν δύος, γλυκόν δὲ καὶ πικρόν γενῖσις. Ὁμοίως
δὲ ξεῖνος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Επεὶ δὲ καὶ τὸ λευκόν
καὶ τὸ γλυκόν καὶ ἔκαστον τῶν αἰσθητῶν πρὸς ἔκαστον καὶ
15 νομέτον, τέν καὶ αἰσθανόμεθα οὗτοι διαφέρειν, Αὐτόνκῃ η̄ αἰσθη-
στε· αἰσθητὰ γάρ εἰστε. Η̄ καὶ θῆλοι οὖν η̄ σαρξ οὐκ εἴτε
τὸ ξεῖνον αἰσθητηρέων· ἀνάγκη γάρ την ἀντίδρμον ανθεύ-
κολην τὸ κρίνον. Οὗτος δὴ κεχωρισμένος ἐνδέχεται καὶ πεινα-
20 θεῖ τὸ έτερον τὸ γλυκόν τοῦ λευκοῦ, ἀλλὰ δεῦ τοῦ τοῦ μηροῦ
θῆλα εἶναι. Οὗτω μὲν γάρ καν εἰ τοῦ μὲν θρύλον τὸν δὲ σὺ-
αἰσθητον, δῆλον δη̄ εἴη διτεῖ έπερα μάλισταν. Δεῖ δὲ τὸ δέν
λέγειν οὖν έτερον· έπερον γάρ τὸ γλυκόν τοῦ λευκοῦ. Λέγει

διμως δέ· 'Αλλὰ ἐκεῖνοι μήλοισσαν γὰρ περάγουστα ποὺς δὲν ἔχουν
μιὲν μόνο σημασίαν μὲν δέποτε τόπο θὰ μηλοῦσι κανεῖς γιὰ
πράγματα ποὺς μόνο μιὰ σημασία ἔχουν.

Αἴφη χάριτο εἰδος φωνῆς (38) εἰναὶ ὀρμούσα, καὶ η̄
φωνὴ σὲν ἐντελέγεται καὶ η̄ ἀκοή εἶναι ἀπὸ μιὰ μάστιψη· τούτη καὶ
μόνον πρᾶγμα, καὶ ἀπὸ μᾶλλη ἀποψή δὲν εἶναι, ἀφοῦ τέλος ή̄
ἀρμονία εἶναι ἀναλογία, εἶναι ἀνάγκη καὶ ἀκοή γάρ εἶναι 30

καποια ἀναλογία. Γῑ αὐτὸν ἀκριβεῖς τὴν ἀκοήν, Κατά τὸν ἔδος
δὲν καὶ στὸ βαρύ, καταστρέψει τὸν γεύσην οἱ ὑπερβολές στὰ ἀντίστοι-
τρόποι καταστρέψουν· καὶ τὴν γεύσην στὰ γονιμάτα εἶναι πολὺ 426b
καὶ αἰσθητές, καὶ τὴν δραστικήν στὰ γονιμάτα εἶναι πολὺ 5
κατημπρὸν· η̄ σκοτεινόν, καὶ τὴν διπορρητὸν ή̄ διυνατὴν διπλή, εἴτε
γλυκιά εἴτε πικρή, γιατὶ η̄ αἰσθήση εἶναι κάποια ἀναλογία.
Γιὰ τούτο (39) εὑρέσεσται εἶναι οἱ θεοτοκεῖτες τῶν αἰσθητῶν;
Βέβαια, διγατες καθαρές καὶ διχα ἀνεκατένενται, ἐρχωνται στὴν
ώρισμένην ἀναλογίαν, ὅπως λόγοι γάρ τὸ δέν ή̄ τὸ γλυκό ή̄ τὸ
διλυμό· εἶναι τότε, ἀλήθευτα, εὐέρεστες· γενικά διμως τὸ μικρό 10
ποὺς επεισόδευτρο ἀρμονία ἀπὸ τὸ καθαρό δέν ή̄ τὸ βαρύ. Ως
πρός τὴν ἀρφή πολὺ περισσότερο ἀρμανία εἶναι ἔκεινο ποὺ
μπορεῖ νὰ θερμανθῇ ή̄ ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ ψυχθῇ (40)· καὶ
η̄ αἰσθήση εἶναι· η̄ ἀναλογία· οὐρὶς τὸ αἰσθητά, τὰ ὑπερβο-
λικά ἔντονα, αὐτὰ προκαταλογὸν πούνο τὴν αἰ-
σθησην.

Κάθε αἰσθήση (40) λοιπὸν εἶναι αἰσθητηρό τοῦ αἰσθητοῦ
ποὺ εἶναι ἀντικείμενο τοῦ ἐδρεύειτο στὸ αἰσθητήριο ὃς αἰσθη-
τήριο, καὶ ξεχωρίζει τὸς διαφορές τοῦ αἰσθητοῦ ἀντικείμενο
τῆς· η̄ δραστική λόγου χάρη ξεχωρίζει (41) τὸ δέσποι καὶ τὸ
μικρό, καὶ η̄ γένιση τοῦ γλυκοῦ καὶ τὸ πικρό. Τὸ τέλος γίνεται
καὶ μὲ τὶς διλλες αἰσθήσεις. Επειδὴ διμως καὶ τὸ δέσποι καὶ
τὸ γλυκό (42) καὶ καθέ αἰσθητό τὸ ξεχωρίζεις ἀπὸ κάθε μι-
λο, μὲ τὶς αἰσθητώμαστε καὶ διτεῖ διαφέρουν, Εἶναι ἀνάγκη βέ-
βαια μὲ κάποια αἰσθήσην· γιατὶ πρόκειται για τὸ αἰσθητά πράγ-
ματα. Γίνεται ἀπὸ δύο φωνεροῦ ὅτι η̄ σύρχα δέν εἶναι τὸ δέμεσο
αἰσθητήριο γιὰ τὸς διαφορές· νὰ ξεχωρίζει τὸ ξεχωρί-
ζεις πάλι εἶγαν διυνατὸ μὲ χωριστές αἴρεταις (40) νὰ 15
ζεχωρί-
ζεις τὸ γλυκό δέπο τὸ δέσποι, μὲν δὲ μᾶλλον η̄ καὶ
τὸ διπλὸν γλυκόντα φυσεῖ. Πιατὶ μᾶλλον (41) θὰ γίνεται φε-
νερό διτεῖ διαφέρουν τὸ ένα δέπο τὸ διπλό καὶ μὲ ἑγάπα αἰσθητω-
νόμουν τὸ διπλα καὶ σὺ τὸ διπλό. Πράγματα μάτωτα· γιατὶ μόνο
πρέπει νὰ λέγῃ πάλις διαφέρουν· γιατὶ διπλό εἶγαν τὸ γλυκό

11
·Αριστοτέλειος, Περὶ ψηφῆς.

ἄρα τὸ ἀντό. "Οπες ὁς λέγει, σθνα καὶ νοεῖ καὶ αἰσθά-
νεται. "Οτι μὲν οὐδὲν οἶλον τε πεκαριφεύεις κρίνεται τὰ
πεκαρισμένα, δῆλον· οὐδὲ δὲ οὐδὲν ἐπι πεκαριφεύειν κρίνω,
25 ἐπειδεῖν. "Οπες οὐδὲ τὸ αὐτὸν λέγει δι τὸ θρυβό-
και τὸ καρδιν, οὗται καὶ δι τὸ θρεπον λέγει δι τὸ θρυβό-
θρεπον, οὐ κατὰ συμβεβήκεις τὸ δι τὸ λέγον δέ, ἵνα μην
λέγω δι τὸ θρεπον, οὐ μετου δι τὸν θρεπον διδών στοχα λέγει.
καὶ τῶν, καὶ δι τὸν ἄπα δρα. "Οπες ἀγρόθιστον καὶ δι τὸν
30 πλειστον. Αἴλον μηδὲνατον μάτι τὸν ἔνθατις κωνίστεις κα-
τεισθαι τὸ αὐτὸν δι τὸν ἀδιαίσθετον καὶ ἐπι πλειστον. Εἰ γὰρ
γένουν, ὥδι κατει τὴν αἰλαθτον δι τὴν μόρσιον, τὸ δὲ πικέρον
4227α ἔνθατις, καὶ τὸ λευκὸν ἔτέρως. "Αρι οὖν ἀμα μὲν καὶ
ἀγριομῆδιςτον καὶ ἀγρόθιστον τὸ ἀρινον, τῷ εἰται δε-
πεκαριφεύεινον," Εστι δὴ πας ὁς τὸ διαερετὸν τῶν διηγημά-
των αἰτοθενετον, επει τὸ δι τὸν ἀδιαίσθετον τὸ εἴδον μὲν γρα-
5 διαιρετόν, τότε δὲ καὶ ἀριθμῷ διαιρετον. "Η οὐδὲν οἶσι τε;
Διηγεμένοι μὲν γνω τὸ αὐτὸν καὶ ἀδιαίσθετον τηναντια, τῷ
δὲ εἶναι οὐ, διδώλ τῷ ἐνηργεῖσθαι διαιρετόν, καὶ σύχ οἶσι
τε μηδα λευκὸν καὶ μέλαν εἶναι, πῶτε οὐδὲ τὰ εἴδη πάσσων
αὐτῶν, εἰ τοιοῦτον δι αἰτηθοτος καὶ δι ὑπότισ. 'Αλλ' ὁδονερ
10 ήπ καλοδούτη τοις στρατούρι, ή μηδὲ δύο, ταῦτη καὶ θια-
ρετη. 'Η μὲν οὖν διαιρετον, εἰ τὸ πεπον δις γὰρ τῷ αὐτῷ περιτται οη-
ζι δι διαιρετον, οὐδὲ δι τὸ πεπον δις γὰρ τῷ αὐτῷ περιτται οη-
μένοι διπατη μὲν τοι δυοι λεγονται τῷ περιπτη, διο νοεται και

άπο τὸ αὐτό. "Ωστε ὅς λέγει, οὗτοι καὶ νοεῖ καὶ αἰσθάν-
δησα τὸ λευκό. Τὴ διαφορὰ λοιπὸν τὴ λέγει μια καὶ ή δύο
ἀρχῆ. Καὶ διπλῶς λέγει, ἔτσι καὶ αἰσθάνεται καὶ τέοις εἰκόνα
σημητήσεις (48). "Οὐτὶ λοιπὸν δὲν εἶναι διωρατὴν γε ξεχωρί-
ζομε τὰ χωριστὰ αἰσθήτα μὲν χωριστές σηρχέσι, εἶναι φυσιστό.
Οὐτὶ δικαῖα τὸ ξεχωριστικὰ δὲν μπορεῖ να γίνεται οὐτε σε χω-
ριστό χρόνο, αὐτὸν θὰ γίνεται φυσιερὸν ἀπὸ τὸ διχολούθια: διπλῶν,
διπλίσια, ή διπλά σηρχή λέγει διτὶ διπλό εἶναι τὸ ἄγαθον καὶ τὸ
κακό, ἔτσι καὶ διπλά λευκὴ διτὶ διπλά εἶναι διαφορετικά καὶ διπ-
λα τὸ διπλό εἶναι διαφορετικό (49), τὸ διπλό, στὴν περίπτωσι
τούτη, δὲν εἶναι κατὰ περίσταση (50). Καὶ ένιοντο τοῦτο :
ὅτι λόγου λόγη βεβαίωνα τώρα δεῖ εἶναι. Διπλό, δηλ., δηλ.
διπλας δητὶ τούτη τῇ αἰσθήσῃ εἶναι διπλό, τὸ διπλανό εἶναι τούτη
(κατὰ περίσταση) (51). Αλλὰ ἡ καυτὴ αἰσθήση έστι, βεβαί-
ωντει : καὶ τώρα, καὶ δεῖ τώρα· τίσια στραγγήλη λοιπὸν τὰ συλ-
λαμψάνταν καὶ τὰ διδύλια (52). Οὐτε εἶναι σδιαίσθετη καὶ σε διδι-
λητροφορά αἰσθήσαται τὰ διδιλφά (53). Τὸ
περ χρόνο διπλαίσιμοβεβαίεται τὸ διδιλφά. Εἰσεχτάσια (54). Τὸ
διπλό διμούριο πρόγιγνα εἶναι αδύνατο, τὴν δράση ποιεῖν διδιλφάσιο 30
· καὶ μέσα σε διδιλφόντο χρόνο, να κινήται ταυτόχρονα ἀντίθε-
τες κινήσεις (55). Γιατὶ ἐν τῷ αἰσθήτηρο εἶναι γλυκό, κανεὶ τὴν
αἰσθήσην τῇ φύσηση τοῦ διδιλφού, τὸ πικρό δύμας τὴν
χειροδοτεύον; Ευτὶ δὴ ποὺ ὁς τὸ διδιλφετὸν τῶν διπλημά-
των αἰσθάνεται, ἔτοι δὲ ὃς η διδιλφετον τῷ εἶναι μὲν γρα-
5 διαφετόν, τότοις δὲ καὶ διδιλφοτον τὸ ιδεῖνον, τῷ εἶναι δε-
ιρήμει πέντε γρα τὸ αὐτό καὶ διδιλφετον τάραντα, τῷ
δὲ εἶναι οὐδὲ, ἀλλὰ τῷ ἐνδεργεύσθαι διδιλφετον, καὶ οὐδὲ οἴτη
τε ἀμα λευκὸν καὶ μέλαν εἶναι, μότ' οὐδὲ τὰ εἴδη πάρεταιν
αὐτῶν, εἰ τοιούτον η αἰσθήσις καὶ η νόησις. Άλλ' αἰσθετι-
10 Ἀπόρει πέντε γρα τὸ αὐτό καὶ διδιλφετον τάραντα, τῷ
δὲ εἶναι οὐδὲ, ἀλλὰ τῷ ἐνδεργεύσθαι διδιλφετον, καὶ οὐδὲ οἴτη
τε ἀμα λευκὸν καὶ μέλαν εἶναι, μότ' οὐδὲ τὰ εἴδη πάρεταιν
αὐτῶν, εἰ τοιούτον η αἰσθήσις καὶ η νόησις. Άλλ' αἰσθετι-
κατηγορία, η μέρη εὖτοι ηγεται τῷ πέρατο, δην καὶ διπλό καὶ
διπλαίσια, μόνο διπλανό τοῦ εἶται σε διμαρκόντα, εἶται τὸ ίδιο καὶ

αδάμαντίρετο τὰ ἐναντία, λογικά δημος δχι: έλλαδ οπαν είναι σε
την περιφέρεια, είγεια διαπρεπο και δεν είναι τόπο δυνατο να είναι
ταυτοχρονα και λευκο και μαύρο σε έντελέχεια, δυστο ούτε
και να δεχεται της μορφως τον μαύρο και τον άσπρον είναι
διανυστρ, δια αντο είναι στην ουδέτερη και ή αισθητη και ή ηγε-
ση (58). Φαίνεται ούτως ότι έχουμε και εδώ αντο που διορθώσουν
μετρικοι σημειο, δημοτικα μετρικη είναι και δεν διαλλογι διο, και διαι-
ρετο στην τελευταια τοντη περιπτωση (ι). Ή θρε ώς διδασ-
ρετο έκεινο ποι ξεχωρίζει (ή κοινή αισθητη) είναι ένα
και ταυτόρονο, ώς διαπρεπο δεν είναι ένα (59). γιατρι διαδ
φορες Χρησιμοποιουετ το διο σημειο την θεια δρασ: ζητη ζη-
νοβη λοιπον που χρησιμοποιει το δριο ως διο (έρχεται και

κεχωρισμένα ἔστιν ὡς κεχωρισμένῳ· οὐ δὲ ἐνί, καὶ δύσα. Περὶ 15 μὲν οὖν τῆς ἀρχῆς οὐ φαιμένη τὸ ἄρδον αἰσθητικὸν εἴσηγε, διω-ρίσαν τὸν γέροντον τοῦτον.

3. Ἐπεὶ δὲ δύο διαφορεστικοῖς δρᾶσινται μάλιστα τὴν φυ-
κήν, κινήσει τῇ κατὰ τύπον καὶ τῷ ποτὲ καὶ τῷ κάρινεν κα-
ματθεσθαι, ἵνα εἰ δὲ καὶ τὸ ποτὲ καὶ τὸ φρονεῖν μάτιε
ψυχῆς καὶ γνωστές τῶν θυτῶν, καὶ οἱ γε ἀρχαῖοι τὸ φρο-
νεῖν καὶ τὸ αἰσθητικόν ταῦτα εἶναι φασιν, ἀστερεῖ καὶ : Εγ-
πεδοκλῆς εἰσὶχε τοὺς παρόδους γαρ μῆτρις δέξεται ἀμφο-
ποισταν· καὶ ἐν ἀλλοις ἀπίθετοι σφόδραν αἰεὶ καὶ τὸ φρονεῖν
καὶ ἀλλοὶ ἀπίθετοι τούτους βούλεται καὶ τὸ 'Ορθή-
ρον τοῦτον γαρ νόος ἐστέν· πάντες γὰρ οὗτον τὸ ποτὲ συμβα-
τικὸν ἀστερεῖ τὸ αἰσθητικόν ὑπολαμβάνονταν, καὶ αἰσθανε-
σθαι τε καὶ φρονεῖν τῷ διμοίῳ, ἀστερεῖ καὶ ἐν τοῖς
κατ' ἀρχὰς ἀρχαῖος διαφορεστικούς καίτοι έστε μηδε καὶ περὶ 25
τοῦ ἀπαρχόντος αἰτοῦς λέγεται, οἰκεῖτερον γαρ τοῖς ἔργοις,
καὶ πλείω. Κερδον ἐπει τεύτῳ διατελεῖ ή ψυχή διὸ ἀνάγκη
ἥτοι, ἀστερεῖ ἔπιοι λέγονται, πάντα τὰ φαινόμενα εἶναι ἀληθῆς,
ἢ τὴν τοῦ δινοίον οἰκεῖται διάτηριν εἶναι, τοῦτο γαρ ἐντὸν τῷ
5 τὸ δριπον τῷ ὅμοιοι γνωστές εἰναι· δεκτῆ δέ καὶ ή ἀπάτη καὶ
ἡ διατατῆρ τῶν ἐντὸν τῇ αἰτητῇ εἴσαι· διτο μὲν οὖν τὸ τα-
τέν δεῖτο τὸ αἰσθητικόν καὶ τὸ φρονεῖν, φανερόν. Τοῦ μὲν
γάρ πάσι μέρεσι, τοῦ δὲ διηγούσι τῶν ἔργων· 'Ἄλλ' οὐδὲ τὸ
νοεῖν, ἐν φέρεται τῷ δριπον, καὶ τὸ μὴ δριπον, τὸ μὲν ὀρθόν
10 φρόντηρος καὶ ἐπαντήμην καὶ δόξα ἀληθῆς, τὸ δὲ μὴ ὀρθόν
τάναντα τούτων, οὐδὲ τούτῳ [δέ] ἐστὶ ταῦτα τῷ αἰσθητι-
σμα· ή μὲν γάρ αἰσθητος τῶν ίδων δεῖ ἀληθῆς, καὶ πάσιν
ὑπόρχει τοῖς ἔργοις, διαφορεστικόν διερέγεται καὶ φαινόμενος, καὶ
οὐδὲν ὑπόρχει φέρεται καὶ λόγος φαντασία γὰρ ἐπεργος καὶ

τέλος) ξεχωρίζει διδοῦ πράγματα καὶ αὐτὰ εἴναι χωριστά σύν-
τομοί λόγοι· διτέον τὸν τὸν κρητικόν ποὺ τὸ κρητικόν ποὺ τὸν
αἰσθητικόν μαζί (το). 'Ας σταματήσουμε τάρα σ' αὐτούς τούς
προσδιορισμούς για τὴν ἀρχήν, λαρητὴν διτία λέμε διτέον τὸ 15
ζῶν ζειτην εκανόντας νὰ αἰσθένεται..

3. Τὴν μηνήν τὴν ὥραίου κατὰ κύριο λόγο μετε μυδαλέρεται
καρακτηριστικά (το), τὴν κατὰ τόπο κινητην ἀπό τὴν μάτη, τὴ
σκέψη, τὸ ξεχωρισμα, τὴν αἰσθητην ἀπό τὴν κλαστή γενέρητη
αἰσθητη καὶ ή γνώμη διτέον οὐκέτι καὶ ἡ φρόντηρος (το) είναι
κάτιο σύν μερφες τῆς αἰσθητης (γιατὶ καὶ στὸ διπλό αὐτὸς τε-
ρατούσιον, τὴν αἰσθητη καὶ τὰ ἔλλα διτέον: τὴν ταῦτην καὶ τὴν
φρόντηρη, ή φυγὴν ξεχωρίζειν κατόπιον διτέον τὸ καταρρέειται·
καὶ οἱ πειραιοί (το) μπορεστέον διτέον ἡ στέψη καὶ ἡ αἰσθητη
ταυτογονική, διπλως δὲ 'Επειδειονής ποὺ εἴπε: «γιατὶ ή στέψη
τῶν ξενθρόπων μεγάλωνεν ἀπό τούτον παρόντα (το)
καὶ μέλλοι: «γιατὶ τούτο, τὸ πνεῦμα τοὺς πάντας τοὺς περιουσια-
ζει διαρροητικές σπάνεις» (το) τὴν ἔδια μὲ τὰ χωρία τούτα 25
πρόθιστην ἔχει καὶ ὁ λόγος τοῦ Ομήρου ογκατὶ τέτοιος είναι
δὲ ναῦς...» (το). "Ολοι, μάριθεα, αὐτοὶ οἱ παλαιοὶ πειραιούν
διτέον δύναται επρέπει νόν μελήσουν καὶ γιατὶ τὸ σωματικό, δύναται ἡ αι-
σθητη, γιατὶ διτέον τὸ δύνοιο αἰσθητέονται καὶ στέψεται μὲ τὸ δραμό,
διπλως προσδιορίσονται μὲ δυον εἴπειαν στὴν ἀρχή (το). Τὴν ίδιαν
ἔρα δύναται επρέπει νόν μελήσουν καὶ γιατὶ τὴν πλάνην, γιατὶ τούτη
είναι· πλέον πάντα στὰ ζῶα, καὶ μέσα σ' αὐτῶν η ψυχή περνά
τὸν πειραιότερον τῆς καρφού (το). Γι' αὐτὸν εἴναι άντρη, σύμ-
φων μὲ τὴ θέση αὐτοῦ, ή, διπλως ὑπερστρέψουν μερικοί (το),
διὰ τὸ φανόνεμα νὰ εἴναι ωληθινότερο, διπλές δρονούμεθα τὴν
πλάνη, ή πλάνην νὰ είναι η ἀποτρέψη μὲ τὸ διάνυμο, δροιού
είναι· διτέοντο μὲ τὴν ἀρχή διτέον τὸ διπλό γνωστέον· με τὸ δι-
μού (το) φριγεται δύον διτέον μιατὲ καὶ ίδια είναι· ή γνώμη τῶν
ἐνσαντῶν γιατὶ τὸ πλάνην στέψειν μὲ αὐτρά (το). Καταλήγομε λοι-
πὸν στὸ συμπέρασμα διτέον εἴναι φανερό πάντας ἡ αἰσθητη καὶ ἡ
φρόντηρος (το) δεῖν ταυτίζονται. Γιατὶ τὴν πρώτη τὴν έχουν
διπλά τὰ ζῶα, έγκλητη διπλή γνωστή λίγα μετέχουν. Οὔτε διμωνήρη-
στη, ποὺ πάρεται· γιατὶ τὴ σωτῆ καὶ τὴ δύλια σωτῆ σπεύψη—
σωτῆ είναι· ή φρόντηρος, ή γνώμη καὶ ή δριπή γνώμη, ή γιατὶ 10
στοι τὰ τὰ διπλείτερα τοὺς (το)—οὔτε αὐτὸν ταυτίζεται μὲ τὸν
αἰσθητη· Γιατὶ ή αἰσθητη τῶν εἰδικῶν αἰσθητῶν καθε αἰ-
σθητηρηπού εἴναι πάντα μὲληθινό καὶ ζυγήζει σε τὴν τὰ ζῶα,
ζῶον είγει· διπλάτον νὰ τοπεύεται κανεὶς καὶ δισφαλμένα
τὸ τατεγμένο τούτο οπέρχει μηδο· σὲ δισταί έχουν καὶ

ὅτι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ νοητά ἔστι, τὰ τε ἐν ἀραιότεραις ἀ-
γόμεναι, καὶ δόται τῶν αἰσθητῶν ἔξεις καὶ πάθη. Καὶ διὰ
τοῦτο οὗτος μὴ αἰσθανόμενος μηδὲν οἴδηται ἀν μάθοι οὐδὲ
ἔννοια· διὰ τε θεωρῆς, ἀνάγκην ἀμφοτέρους θεωρεῖν
τὰ γὰρ φαινόματα ὡς τερπατότα εἶσι, πλὴν μάθεν
10 οὐδὲν. Ἐδοιτο γὴ φαντασία ἔτερον φάντασι καὶ ἀπεράσπιον
ουμπλοκήν γιρ τοῦ νομάτων ἐστι τὸ ἀληθές η̄ ψεύδος. Τὰ
δὲ περᾶντα νοήματα την διδούσεται τοῦ μη̄ φαντασίας εἰ-
σαι; "Η οὐδὲ τίλλα φαντασία, δὲλλ' οὐδὲν φαντα-
σμάτων";

15 9. Επει τὸ γὴ φυχῆ κατὰ δόν δημοσται δινόμειος η̄ τῷ
ζένων, τῷ τε κριτικῷ, δὲ διανοτας ἔργον έστι καὶ αἰσθήσεων,
καὶ ἔτι τῷ κλινεῖν τῷ κατὰ τάπαιον κίνησιν, περὶ μὲν αἰσθή-
σεως καὶ τῷ διαρροΐσθαι τοπεῖα, περὶ δὲ τοῦ κενοῦτος,
τοτὲ ἔστι τῆς φυχῆς, σκετεύον, πότερον ἐν τι μόδιον
20 αἰτής καθειστὸν οὐ η̄ μεγάθει η̄ λόγων, η̄ πάσα η̄ φυχῆ, καὶ
εἰ μόδιον τι, πότερον ίδιον τι παρὰ τὰ εἰωθότα λέγεσθαι
καὶ τὰ εἰσημένα, η̄ τούτων έν τι. "Ἐγει δὲ ἀπορέιαν εἴθεις
πᾶς τε δεῖ μόδια λέγειν τῆς φυχῆς καὶ πόσα. Πρότον γάρ
την δημόσια φαίνεται, καὶ οὐ μόνον η̄ τινες λέγονται δι-
25 φίσιτες, λογιστικὸν καὶ θυμικὸν καὶ ἐπειθυμητικὸν, οἱ
δὲ τὸ λόγον ἔχον καὶ τὸ ἀλογον· κατὰ γὰρ τὰ διαφορώς
δὲ ἀς ταῦτα κριθεῖσαν, καὶ ἀλλα φανεῖται μόρια μείζων
διάστασιν ἔχοντα τούτων, περὶ μὲν καὶ τῶν εἴρηται, τό τε
θρεπτικόν, δὲ καὶ τοῖς φυτοῖς θηλάζει καὶ πάσι τοῖς ζῷ-
30 οις, καὶ τὸ αἰσθητικόν, δὲ οὖτε ὡς ἀλγήσιον
ἔχον θεῖη διὰ τὰς ἔργων· "Ἐτι δὲ τὸ φανταστικόν, δ τῷ
μὲν εἶναι πάντων ἔτερον, τῷ δὲ τοῦτων ταῦτὸν η̄ ἔτερον,
35 έχει πολλὴν ἀπορίαν, εἰ τε θήσει περιφρασμένα μέρια τῆς
φυχῆς. Πέρος δὲ τούτος τῷ διέκτικτῳ, δ καὶ λόγῳ καὶ δι-
λογικῷ διαφέρει λόγος τὸς μᾶλλον, μὰ τοῦ εἶναι τοῦδε διαγόδιο.

χωριστό, ἔξω ἀπὸ τὰ αἰσθητά μερέμη, μέσα στὶς μαρφές τὶς 5
αἰσθητικές βρίσκονται τὰ νοητά, τούτο οἱ λεγόμενες ἀφηρημένες
ἔννοιες, διο καὶ ἔστιν τοὺς ἀναφέρονται στὶς ποιότητες καὶ
οὗτις μεταβοτικὲς τῶν αἰσθητῶν (17). Γ' αὐτὸς, ἔτενος τοῦ διὸ
ἔγει κανένα αἰσθητικά, οὔτε νὰ μάθῃ τὸ πότε μπορεῖ οὗτος νὰ
καταδέψῃ. Τὸ τέλος καὶ διταν ὁ νοῦς στρέφεται στὴ θεωρητική
εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν συναδεύῃ κάποια εἰδόνα. Οἱ εἰκόνες,
διαβίθεια, εἰκαὶ τὰ αἰσθηματά, μόνο ποὺ εἶναι χωρὶς βι-
λη (18). Άλλα καὶ η̄ φαντασία εἶναι διόλο πρᾶγμα ἀπό τη βε-
βαλωτή καὶ τὴν ξρυπητήν τὸντον καὶ η̄ πλάτη εἶναι
σύνθετην νομιστεῖν. Οἱ πρώτες διμοίς ἀπλές έννοιες αὐτὸς τὸ θά-
τον εξηρπίσουν πότε δὲν εἶναι εἰδόνες (179). "Η φήγως καὶ οἱ διδάξ-
αντές έννοιες (180), οἱ πρώτες δηλαδή, δὲν εἶναι εἰκόνες, διὰλο-
γικοί δὲν θὰ θερπίζουν χωρὶς εἰκόνες; 15
9. Καὶ μια πού η̄ λογική τῶν ζώων δρίζεται μὲν δυνά-
τητες, τὴν κριτική, ποὺ εἶναι ἔργο τῆς διανοτας, καὶ τῆς αι-
σθητικής, καὶ τὴν κλινήσην οτὸ χώρο, μὲν περιοριστούμε, διο για
τὴν αἰσθητική καὶ τὸ νοῦ (181), σὲ δοσα εἴπαμε. διο διμοίς για
κείνο ποὺ κινεῖ, πρέπεται νὰ δέξεται τομε ποιο μέρος τῆς ψυχῆς
εἶναι· εἶναι δέρμα κάποιο μέρος της χωριστὸ κατά τὴ θεση η̄
μέρον λογικά, η̄ εἶναι διατη ψυχή; Κι διὸ εἶναι μέρος τῆς ψυχῆς. 20
εἶναι κάποιο θεατέρεο, διόλο μάρτυρε καὶ συνήθεος (182) τοὺς συνήθεος
καὶ διαφέρουν καὶ ἔστινα ποὺ ἐμεῖς εἴπαμε (183), η̄ ένα ἀπὸ αὐτά:
Μια διαπολιτικά ποὺ παρουσιάζεται διμέσων εἶναι: μὲ τοὺς νοή-
τητας πρέπει νὰ μαλούμε για μέρη τῆς ψυχῆς καὶ πόσα εἶναι.
Καρδικότοιο τρόπο, διάθετα, φαίνονται νὰ εἶναι: θεατέρα,
καὶ διγένον δισα μερικοὶ διαφέρουν χωριζόντες τα τὸ ξυσ-
τὸν τὸ δόλο: τὸ λογιστικό, τὸ θυμικό καὶ τὸ θεατικό· 25
καὶ (184), διόλοι πάλι: ἔτενο ποὺ έχει λόγο καὶ τὸ σχόλιο (185).
Γιατί, σύμφωνα μὲ τὰ διαφορές δισα εἰξιαστων γιατίζουν
τὰ μέρη, θὰ βροῦν στὸ μέσον καὶ σὲλα μέρη ποὺ θὰ έχουν μά-
ρταξέν τους μεγάλωτερη ἀπό ἔστινα διαφορά. Για τὰ μέρη
λόγο (186) Είναι δικαιούτη καὶ η̄ ικανότητα γιὰ φανατίσια. ποὺ
λογικά διαφέρει λόγος τὸς μᾶλλον, μὰ τοῦ εἶναι τοῦδε διαγόδιο.
μὲν δεῖται κανεὶς δι: τὰ μέρη τῆς ψυχῆς εἶναι: χωριστά, για την
μὲ ποιάν διπό τὶς διδάξ ταυτίζεται η̄ διπό ποιόν ξεγονίζεται.
Εἶναι δικαιούτη καὶ τὸ επιθυμητικό, που καὶ λογικά καὶ γιὰ τὴν
ιδιαίτερο γαστρικό τού θὰ μεταρρύσει νὰ φεύγῃ δι: ξεγορίζε-

432b

ταξίδι. Η δ' ἀρχὴ τῷ αὐτῷ χρονεσθνὶ δέστη, διὸ καὶ τοῦν μα
ρτύριον ἔγει. Καί τους καὶ τὰ ὅλα αἰσθητήσαντα πάρη αἰσθάνε-
ται, ἀλλὰ δι' ἐπίστον· αἴστην δὲ δοκεῖ μόνη δὲ αἴστη. "Ωστε
20 τῶν μὲν τοιόθεων στοιχείων οὐθέτην δὲ εἴη στοῦν τεῦχον.
Οὐδὲ δὲ γῆνιον. Πλάνην γάρ η ἀρχὴ τῶν ἀντρῶν ἐστιν θυσεο
μεσσῆς, καὶ δεκτήν τὸ αἰσθητήσαντα οὐ μόνον θεοὺς διαφο-
ρεῖ. γῆς εἰσθι, ἀλλὰ καὶ θεούσιν καὶ φυγεούσιν καὶ τῶν ἄλ-
λων ἀντρῶν ἀνάστην. Καὶ θὰ τοῦτο τοῖς δστοῖς καὶ ταῖς
25 θεοῖς καὶ τοῖς τοιόντοις μορίοις, οὐδὲ αἰσθανόμεστα, θεοὶ γῆς
435b θεοί. Καὶ τὰ φυτά θὰ τοῦτο οὐδεμίαν ζησει αἰσθητον, θεοὶ γῆς
ἔστοι. Ήσεν δὲ ταρπὶς οὐδεμίαν οὐδὲ τὸ οὐλαρύν οὐδέτελον,
τὸ αἰσθητήσαντα οὐκέτι έστιν οὐτε γῆς οὐδὲ δίλκον τὸν στοιχεῖον
οὐδεμίας.

5 τῆς αἰσθήσεως· τὰ ζῆτα ἀποθήσεον· στέτε γάρ ταῦτη
ἔχειν οἷον τε μὴ ζῆσθαι, οὐδὲ ζῶν δι’ ἄλλην ἔχειν ἀνάγ-
κη πλὴρεν ταῦτην· Καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν οὖλα αἰσθητὰ ταῖς
ώντερβολαῖς οὐ διαφεύγειν τὸ ζῆσθαι, οἷον καίμα καὶ φό-
ρος· καὶ δομῆς, διὰλλα μόνον τὰ αἰσθήσεια, ἢ μή κατὰ
10 αὐτοὺς βρήκεις, οἷον ὅμιλα τῷ γόρδῳ θυρῷ θέντας καὶ πλη-
γῆς, καὶ ἐπὶ ὄφρούτων καὶ δορζῆς ἔπειρα κυνέται, ή τῇ
ἀρῆς φεύγειν. Καὶ δὲ ξυρός δὲ ηὔ μα συμβάνεις ἀντιτείνειν,
εἶναι, ταῦτην φεύγειν. Η δὲ τοῦ θερμῶν ὑπερβολῆς, οἷον
θερμῶν καὶ ψυχρῶν καὶ συληπῶν, ἀναρρεῖ τὸ ζῆσθαι· παν-
15 τὸς μὲν γὰρ ὑπερβολὴν αἰσθητοῦ ἀναρρεῖ τὸ αἰσθητηγον, οἵτε καὶ τὸ ἀντίτον τὴν ἀρέτην, ταῦτη δὲ ὀργασταὶ τὸ ζῆσθαι
ἄνεν γάρ διπλῆς δέδεικται στὶς δούλωντας εἶναι οἵτοις. Αὐτὸν τὸν
τοῦ θερμῶν ὑπερβολῆς οὐ μέντος τὸ αἰσθητηγον φεύγει, διὰτί
καὶ τὸ ζῆσθαι, οἵτινα τὸ ζῆσθαι τὸ ζῆσθαι, ὁποτερεὶς εἴηνται, οὐ τοῦ εἴηνται
20 λας αἰσθήσεως ζῆσθαι τὸ ζῆσθαι, ὁποτερεὶς εἴηνται, οὐ τοῦ εἴηνται, οὐ

οι θηραμάτων μὲ τὸν περίπτυχον καὶ μέσον δέκαν τὰ ἐπιθέματα. Η ἀρχή,
ἀντίθετα, λεπτοργεῖ μὲ τὸν περίπτυχον καὶ μέσον τὰ αἰσθητά, γι-
αστόν καὶ ἔχει τοποθέτησην. Καὶ τὰ δύο ταῦτα βεβαιώνται αἰσθητή-
ρικά μὲ ἀρχὴν πεπονισμένην, διὰλα μέσον διάλον καὶ δύο μέσον τοὺς
σύνθετους τοὺς τύπους (παρ.) - πορταράδιον, μόνον τῆς αὐτῆς, φαλι-
ταρά, νὰ αἰσθητάται μέσον τοῦ ἑπτατοῦ τῆς. Τὸ συμπλέκτοντα
εἶναι, διὸ ἀπό τὰ στοιχεῖαν αὐτοῦ τοῦ εἰδήσιου, κανέναν κοινωνικόν
τύπον δεῖν οὐκ εὑνόει. Άλλα εἰδήσια γάρ τον θίγουν τὸ σεματα.

Γιατὶ η ἀρχή, εἴτε τὸν μετατρέπεται (παρ.) οὐκον τῶν ἀποτύπων καὶ
τὸν αἰσθητήριον τὸ μετατρέπει, νὰ δέξεται διῆτα μόνο τὸς λεπτοτήτες
τῆς γῆς (παρ.), διὸ τὸ θερμόν καὶ τὸ ψυχρόν καὶ τὰ δέλλα
άντα. Καὶ γάρ τον τοῦτο τὸν διενισθεντόν μας τε μὲ τὰ δέτα (παρ.)
νεῖ τὸ τρίτον, ναὶ τὸ ἔργονα αγρού τοῦ εἴδους, γιατὶ εἶναι, 25
τὸ τρίτον ἄγρον τὸν ἀρνύν καὶ τὰ φυτά δὲν έχουν
καρπού μετατρέπει. γιατὶ εἶται, ἀπό τοῦ, 'Αλλά ζωρὸς δρῆς' δέν-
θεισαν διανατάν τὰ ὑπέρτερα κακούα τοῦ λεπτοτήτα, καὶ τὸ αἰσθη-
τικόν τούτο αἴσθεται γῆς εἰλα, σύρεται καὶ κανέναν δέκτω στο-

αισθητον έναν στερηθεισόν τον ζώον, κατά πάνων για ζώον, ούτε είναι: 5
διυπερή, αλλήθεια, να ξηγανείται ή την αισθητή έναν όν και να μη
έναινται ζώον, ούτε πέπλοι είναι: διάνεγκη δινας ζώον να ξηγανείται
αισθητον έκπλος απότομον. Γι' αυτού τον λόγο το έλλας αισθη-
τά, το ζερτημα λόγου γέλασι, δηλαδή, ή δοκεῖ με τὴν ὑπερβολή-
την τον εὐτασίαν δίνει τον παταρέρων τὸ ζῶον, ολλάξ μόνο τὸ αι-
σθητήριον, καὶ μόνον γενέται τογή καταστρέφουν καὶ τὸ ζῶον, σαν
λόγου λέμρη γενγγόργονα μετὰ τὸ ζῆον ξηγωμένοντον καὶ τὸ ζ-
τηγμα, καὶ οὐ τὸ ηρετικόν παραχθετα καὶ η δεσμή θετοντον τοι-
νηστον ζῆον ποτὲ γέλωντον τὸν παταστρόφην με τὴν ἀφήν. Καὶ τοῦ
νένσην σε τὸν βαθὺν τὸν θεῖον δράμα συμπλεγειν νὰ ξηγη τοῦ
θείον-γηρα τῆς πετρᾶς (τοῦ), με αὐτὸν τοῦ τρόπον παταστρόφει. ¹⁵ Η
περιθώριον, οὐτείτα, τῶν μάταιών, ποτὲ ζερτημένον λόγου καὶ
τῶν φυγογόνων καὶ τῶν οὐρανογόνων καταστρέψουν τὸ ζῶον. Η ὑπερ-
βολὴ, καὶ φύσις, τογή καταστρέφει τὸ αισθητήριον,
έπει τον τὸ άντετον τὸν ἀφήν, ολλάξ τε τὸν θρήνον ξηγεῖ προσδιορι-
σθήν τοι ζῶον τοῦ. γιατὶ ξηγεί άποδειξει τὴν δράμα τοις ἀφήν εἶναι:
διηγησαστο νὰ διέσπασῃ ζῶον· γι' αυτὸν τὸν λόγον ή διεπερβολή τον
λόγοντον δὲν καταστρέψει: μόνον τὸ αισθητήριον, ολλάξ τοι τὸ ζῶον,
τικαὶ είναι: ή μόνην αισθητη τοις τοῦτο εἶναι, μάντρην τὸ ξῆρα.
Τις ολλάξ αισθήτεις τοι ξῆρε: τὸ ζῶον, δικας εἰσταμε (εἰσαί), ²¹
καὶ νὰ ὑπέρχῃ, ολλάξ για νὰ δῃ καθεῖται τὴν δραστικότηταν τούτην.

σύμβολον ἔστω. Λίπερ φρονημάτεροι τῶν ἐκ γενετῆς ἐστεθμένων εἰσὶν ἕκαστος οὐδὲν τοῦδε αἰσθήσεως οὐδὲν τοῦδε αἰσθήσεως οὐδὲν τοῦδε αἰσθήσεως οὐδὲν τοῦδε αἰσθήσεως.

2

Ἔτοι μὲν οὖν οὗτος τῆς διαίνεσσος θὴ δέ σώματος ἐν τῷτε τῷτε αἰσθήσεων ἐκάστηται εἴησθαι. Τοῦ δέ σώματος ἐν οἷς ἐγγίγεταισθαι πέφυκεν αἰσθήτηρίοις, τῷρ μὲν ζητοῦσι κατὰ τὰ στοιχεῖα τῶν σωμάτων· οὐκ εὐποροῦντες δε τὸρ τέταρα πέντε' οὐσίας συνέχειν, γλιχούσαι περὶ τῆς πέμπτης. Ποιοῦσι δὲ πάντες τὴν δύναν πορός διὰ τὰ πέμπτους των δύοντος ἀγνοεῖν τὴν αἰτίαν· θλιβούμενον γὰρ καὶ κανουμένον τοῦ δρθιαλμοῦ φάνεται τῷρ ἐκλιματεων τούτῳ δ' ἐν τῷποτε πέφυκε συμβάνειν, ή τῶν βλασφέμων ἐπεικεναιλυμένων γίνεται γὰρ καὶ τότε σκότος. Ἐγειρόμενον τούτῳ καὶ ἐπέραν. Εἴ γαρ μηδὲ εστὶ λαθάνων αἰσθανόμενον καὶ διανταγμένων την διαθήην μηδὲ αὐτὸν ἐσαντὸν δρᾶν τὸν δρθιαλμόν. Διὰ τοῦ οὐδὲ ηρεμούσην τούτη οῇ συμβάνει; Τὰ δ' αἵτια τούτου, καὶ τῆς ἀπορίας καὶ τοῦ δοκεῖν ποτὲ εἶναι τὴν δύναν ἐγτείνειν ἀγρέσον. Τὰ γαρ δεῖται πέφυκεν ἐν τῷποτε λάμπεται, οὐ μέρον φῶς γε ποιεῖ, τοῦ δρθιαλμοῦ τὸ καλούμενον μέλαινον καὶ μέσον λεῖον φαίνεται. Φαίνεται δὲ τοῦτο κανουμένον τοῦ δρθιαλμοῦ διὰ τὸ συμβάνειν δύον γήρησθαι τὸ έν. Τοῦτο δ' ή ταχινῆς ποιεῖτῆς κανήσεως, διπτες δικεῖν ἐπέρον εἰναι τὸ δέδων καὶ τὸ δρθιαλμόν. Διὸ καὶ οὐ γήρησεται, διὸ μὴ ταχέως καὶ ἐν σκόται τοῦτο συμβῆ· τὸ γάρ λεῖον ἐν τῷποτε σκόται πέφυκε λάμπεται, οἷον κεφαλαι λύθιον τενῶν καὶ ὁ τῆς σηματος θολός· καὶ βραδέως μεταβαλλούσες τοῦ δημηταρέος οὐκ ηρεμούσαινεν δύστε δοκεῖν θῆμα ἐν τῷ ποτέ δρθιαλμόν καὶ τὸ δρθιαλμόν. Ἐκεῖνος δ' αὐτὸν δρᾶ δρθιαλμός, διστερός καὶ ἐν τῇ δια-

Κεφ. 2αν

1. Σχέσεις τῶν αἰσθήσεων μὲν τὰ στοιχεῖα. Ἡ δραστικὴ τὸ πῦρ.

Περὶ τῶν θεοτήτων λοιπὸν, ποὺ ἔχει καθεμενά δέκα τὰς αἰσθήσεις, ἔχει γίγνει λόγος προτροπούμενών⁽¹⁾. Τώρα δέ ξερουμοῦν οὐκαριστωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῶν σωμάτων γάλα νὰ βροῦν σε ποτὲ αἰσθήτηρία δργανα τοῦ σώματος εἴναι φυσικόν νὰ γεννέται κάθε αἰσθήσην. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀδύνατον νὰ συντρέστουν τὰς αἰσθήσεις ποὺ εἶναι πέντε πρὸς τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι τέσσερα, βρίσκονται σὲ ἀμυγχαλία γὰλ τὴν πέμπτην⁽²⁾. "Ολοὶ δὲ ξενάγουν τὴν δραστικὴ στὸ πῦρ, γιατὶ ἀγνοοῦν τὴν αἰτίαν κάποιου φαινούμενου: δέταν πραγματεύει πεζάμενος ἢ τρέβωμε τὸν δρθιαλμό, φαίνεται δὲν διαδαμάψεται φῶς. Αὐτὸν δέ μερος φυσικά περάγεται στὸ σκοτιαγάδι, ή δραγμένοις κλείστει τὸ βλέφαρο, γιατὶ καὶ τότε σκοτιαγάδε. Άλλὰ εἰπειν τὸ φαινόμενο φέρουν καὶ μέν σεληνο-

λα. "Αν εἴησαι πραγματικά ἀδύνατο νὰ μάγαλαιμάνεται κανεὶς καὶ νὰ βλέπῃ ἐν ζηγοΐσι τον αὐτὸν ποὺ εἶναι δρῦν· πρέπει κατάστηνεται τὸ βλέπειν δηλατὸν τὸν ἑαυτό του. Γιατί διατηνέται τὸ βλέπειν δὲν παράγονται φάσεις, οὐ δρθιαλμός τοῦ δρθιαλμοῦ, διότι τὰ αἰσθήσεις δὲν συμβιβλεύεται στὸν δρθιαλμό, διότι τὰς αἰσθήσεις τοῦ φαινούμενου καὶ αὐτῆς τῆς διατηνόλας καὶ τῆς πολύτεσσως τρτῆς δραστικὴ στὸν δρθιαλμό εἶναι περὶ πρέπει νὰ τὰ βροῦμε στὰ εἴδης: "Τὰ λεῖα δηλατός σφράγαται εἴναι φυσικόν νὰ λέμπουν στὸ σκοτιαγάδι, διότι δέν παράγονται φάσεις. Καὶ αὐτὸν ποὺ διονόμαζεται μαράδι, καὶ μέσον τοῦ δρθιαλμοῦ φαινεται δραγμένος τρέβεται, γιατὶ συμβαδεῖς αὐτὸν παραστρέψεται δραγμένος τρέβεται, διότι τὸ προκαλεῖ ἡ ταβαγίνης ωστὸν τὸ ένα νὰ γίνεται δύο. Καὶ αὐτὸν τὸ προκαλεῖ ἡ ταβαγίνης τῆς τριβῆς, διότι νὰ μᾶς φάνεται ἐτις διλλοί είναι αὐτὸν ποὺ βλέπεται καὶ διλλοί αὐτὸν ποὺ φαίνεται. Γι: αὐτὸν καὶ διλλοί παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο, διὸ αὐτὸν δὲν γίνεται γρογή, τὸ φαινόμενο δὲν παρατηρεῖται τὸ στιλπνὸν λάμπεται φυσικά στὸ σκοτιαγάδι, δρπτως π.χ. τάδι, γιατὶ τὸ στιλπνὸν λάμπεται φυσικά στὸ σκοτιαγάδι, ἀλλά τὸ κεφαλή μερικῶν φαριῶν καὶ τὸ μελάνι τῆς σπουδᾶς, ἀλλά τὸν ἡ κενηγή τοῦ δρθιαλμοῦ εἴναι ἀργή, τὸ φαινόμενο δὲν παρατηρεῖται δια τοῦ δρθιαλμοῦ, τοῦ φαινόμενος είναι καὶ δίοιο, γιατὶ τὸ στιλπνὸν λάμπεται φυσικά στὸ σκοτιαγάδι, δρπτως π.χ. τάδι, ποὺ βλέπεται καὶ αὐτὸν ποὺ φαίνεται. "Ἐρτι δὲ φθιαλμός βλέπεται τὸν ἑαυτό του, διπλας ἐπίστρος καὶ στὴν ἀνάταση.

1. Δηρ. στὴν πραγματεία «Περὶ φυῆς».

2. Κατὰ τὸν Αριστοτέλη, τὰ μελλ. στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ δυοῖς διπλοῖς εἰσὶ τὰ δώματα, εἴναι περίσσεια : ή γῆ, τὸ νερό, ή φωστικό δέρας.

κίλασει, ἐπεὶ εἴ γε πᾶς ἡρ, καθίστηκε 'Εμπεδοκλῆς φρον' καὶ ἐν τῷ Τυμαιῷ γέγονται, καὶ συνέβαντε τὸ δρᾶν¹ ξενότος τοσούτῳ ἐκ λαμπτήρος τοῦ φωτός, διά τι οὐ καὶ ἐν τῷ σκέψει ἔνδρα μὴ ἡ δῆμος; Τὸ δὲ ἀπόσθετον φάναι ἐν τῷ σκέψει ξενόταν, οἵτονε τὸ Τυμαιόν λέγει, κανόν έστι παντελῶς· τοῦ γὰρ ἀπόσθετον φωτός ἔστιν, Σβέννονται γὰρ οὐ τὸ θῦρον οὐ τὸ θερέμον καὶ ἔρθρον, οἷον δοκεῖ τὸ τ' ἐν τοῖς ἀνθρακοδεσσοῖς εἶναι πῦρ καὶ ἡ φλόξ, ἀν τῷ φωτὶ οὐδὲτερον φύεται θυμόρχον· Εἰ δέ οὐδαίρου μὲν ἀλλὰ διὰ τὸ ήρέμα λαυθάνει ήμερός, έπει μεθ' ἥμεραν τε καὶ ἐν τῷ ίδιῳ ἀποσθέτωσθαι τὸ φῶς, καὶ ἐν τοῖς πάγοις μεταλλοι γίνεσθαι σκότον· οὐ γονφαλέστερον τοιούτον τοῦ δὲ οὐδὲν οὐμαζανεῖς τοιούτον· οὐδὲν τοῦ φωτός, καὶ τὰ πεπυγωμένα σώματα ποσχεῖ τοῦτο· τοῦ δὲ οὐδὲν οὐμαζανεῖς τοιούτον· 'Εμπεδοκλῆς δέ τοιον οὐμένον δέποτε τοῦ φωτός, οὐδὲν τοῦ φωτός, αποστεγανεῖς, οὐδὲν εἴηται πρότερον, βλέπεν· λέγει

άντις δὲ τις πρόδον νοεῖν ὠνάλισσατο λόγην,
χειμερεῖρη διὰ νόστα πορὸς σέλις αἴθουμένοιο,
ἀπὸς παντολανὸν ἀνέκρων λαμπτήρας ἀμοθύσος,
αἵτις μηδέμων μὲν πνεῦμα διαστιβλῆσσον δέντων,
πῦρ δέ ξενον διαθρῶσκον, δισσον ταναύρεον ήεν,
λαμπτεοντεγ κατὰ βηλὸν ἀπεργεῖν ἀκτίνεσσαν.
438a
Ἄποτήσιν διθύρησι λογήνετο κόκκινα πῦρ,
αἱ δὲ τὸ τ' ἐν μητρήκιν ἐπεργμένον ὥργηνον πῦρ.

αἱ δὲ θηράτος μὲν βένθος ἀπεστέγευν ἀμυρινόντος,
πῦρ δέ ξενον διαβρῶσκον, δισσον ταναύρεον ήεν.
Οὐτέ μὲν οὐδετος διάφων φροντί, δὲ δὲ ταῖς ἀπορροαῖς ταῖς
διπότων δρομομήνων.

Δημόδοκοπος δὲ στιμένην θύρων εἶναι φρον,
λέγει καὶ λέγει, διτέ δὲ οὔται τὸ δρᾶν εἴηται τὴν ξυρασιν, οὐ
καλῶς· τοῦτο μὲν γάρ συμβαῖνει διτέ τὸ δηματα λέπον, καὶ

2. Κριτική γὰρ τὸν 'Εμπεδοκλῆς φρον' καὶ τὸν Πλάτωνα («Τύμαιον»)
'Αλλὰ μὲν ἡ δραστή ηταν πῦρ, σύμφωνα μὲν δοσα λέγει διηγείσθαις καὶ διστάξιον γραφῆσθαι «Τύμαιον»⁽¹⁾, καὶ οὖτις δραστή παρθήγετο μὲ τὴν ξενόδο τοῦ φωτός ἀπὸ τὸν δριθαλμὸν σύνητον φυγῆρ, γιατὶ δὲ ὁ δριθαλμὸς δὲν θάξιλεπτε ἐπίστροψ καὶ στάσιονται· Αὗτὸς δὲ ποὺ λαχυρίσονται, διτέ τὸ φῶς σφήνης· στὸ στοράδιοι διδοὺς ἔξελοθι ἀπὸ τὸν δριθαλμόδη, δηματα ἀκριβῶς λέγει διηγείσθαι, εἴναι ἐντελῶς κανονολόγα· Γιατὶ τοῦτο τὸ σβήσιμο τοῦ φωτός, Σβήσεται βέβαια τὸ θερμὸν καὶ τὸ ξηρόν οὐδὲ τὸ ψυχρόν οὐδὲ τὸ θύρον, δηματα τὸ πῦρ καὶ ἡ φύλαξ φρίσονται διτε διπέργονται στὰ πυρεκτομένα σώματα καὶ καυτόν απὸ τὰ στολέασιν αὐτὰ προφρονῶν δὲν ἀνήκει στὸ φῶς· 'Αν λαϊτόν τὰ στολέασιν αὐτὰ τοῦ άνθρουν διλλάξ μαζί διαφεύγουν γενεκα τῆς πρεματος τούς, θάξιλεπτε τὸ φῶς γάρ σφήνη καὶ διστρέφα μέτρο τὴν ήμέρα καὶ μέσα στὸ νερό, καὶ τὸ σκοτάδι να γίνεται πυκνότερο στὰ παγωμένα νερά· Αὔτε λοιπόν τὰ παθαίνουν ἡ φύλαξ καὶ τὰ πυρεκτομένα σώματα· Ἐντούτοις γάρ τὸ φῶς δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο· Ο 'Εμπεδοκλῆς μοιάζει μὲ καίνον ποὺ πιστεύει διτε βλέπει, θαν τὸ φῶς βραγὴν ἀπὸ τὸν δριθαλμόν, δηματα ἀκριβῶς· ἔχει λέγει διηγείσθαι προπογούμενως· γιατὶ λέγει τὰ δέξια:
«Καθὼς διται κακένας σκοτειόνγας νά βγῆσι στὸ δρόμοιο ἔποιμψεται λόχιο ποὺ σκορπάσει, φωτίσις λάληψη στὴ γειμανιάτικη νύχτα, ἀντέβοντας φανάρι προφυιαστικό ἀπὸ τοὺς διαφρότοις ἀγέμενοις, ποὺ διασκορπίζει τὸ φύσημα τῶν ἀγέμων, ποὺ διλλάξουν ἔνοβ τὸ φῶς προσαλλομένο· ἔξι ω φύεται πολὺν μακριὰ καὶ λάμπει στὸ κατώφλι μὲν φωτειὲς δικτύων, διμοια τὸ παπιάλιο πῦρ, λαεισμένος οὐ μεμβράνες, καρφοφυλακτεὶ μέσα ἀπὸ τὸ λεπτό αὐτὸν πέπλο τὴν κυλικὴν κόρη· Άλλα οὶ πέπλοι τοῦ πέπλου τριγύρω καὶ τὸ πῦρ φρίσονται πρὸς τὰ δέξια· ἔπειτα διστοιχία μαρτύρεπται.

438b
Ο 'Εμπεδοκλῆς λοιπόν λέγει διτέ διλλοτε βλέπομεν διται διατίκενένγινον.
• 'Ε θεωρία τοῦ Δημοκρίτου η δραστη καὶ τὸ νερό.
• Ο Δημοκρίτος έχει δικαιο, δην λέγη διται η δραστη είναι νερό, ολλάξ έχει δικαιο, δην νομίζει διται η δραστη είναι· η καθηρεφτήριμεν εἰκόνα τοῦ μανικεμένου· η εἰκόνα αὐτὴ περ-

1. Πλάτων, «Τύμαιον», 45 β.

λοτιν οὐκ ἐπείνῳ ἀλλ ἐν τῷ δῆμῳ ἀνάλαστι γὰρ τῷ πάθειος. Αλλὰ καθεύδουν περὶ τῶν δημοσιῶν καὶ ἀνακλάσθεις. Σεως οὐδὲ παῦσιν πέπλον ἦρ, ὡς λοικεν. "Αἰτον δὲ καὶ τὸ μὴ ἐπείθειν αὐτῷ μαρτυρῖσαι διὰ τοῦ ὀρθοτέλειος δέσμου, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἐν οἷς ἐμφανεῖται τὰ εἴδωλα. Τοῦ μὲν οὐν τὴν δημονίαν θεοτοκούς αἰτεῖται μέν, οὐδὲ λοικεν. Οὐ μέντοι συμβαῖνει τῷ δέδων ή δέδω αλλ ἢ διαφανεῖς. δ καὶ ἐπὶ τοῦ δέδρος κοντῆς στεγανούς. Αλλ' ἐν φυλακτούσθεον καὶ εἰνιαντότερον τὸ δέδρο τοῦ δέδρος δικαίων ή κύριον καὶ τὸ δῆμον θεατῶς ἔστιν. Τοῦτο δε καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων δῆμοιον. Φαίνεται γὰρ δέδρο τοῦ ἀδέρφου αἰτεῖσθαι μετώπων, καὶ ἐπ' τοῖς πάντακαν διμερόν τῆς φυλακτῆρης ἐπεγενόμενον καὶ τῇ λαμπρότητῃ. Καὶ τὸ λευκόν τοῦ δημοτοῦ ἀλλα τίπον καὶ λαμπρόν διέπειν διὰ τοῦτο έστι, πρός τὸ διαμετέντεν τὸ ὑγέιον θεατῶν. Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ αὐτοτοῦ ἀρρεγνύσατο ὁ δραματικὸς ἐστρατεύεις γάρ πω τὸ ἐπτάς τῶν βλεφαρόν τοῦ δέδρου. Τῶν δ' ἀναιγον τοκληροδοτεονοι οἱ δραματικοί εἰσι, καὶ τοῦτο ποτε τὴν σκέψην. "Αλογον δὲ θήσις τὸ δέδρον των τῆρων δέδων, καὶ ἀποτελεσθαι μέχρι τῶν θετῶν, η μέχρι των εἰσινοτῶν συμφύσεων, καθάπερ λέγονται των. Τούτον μὲν γὰρ βέβαιον τὸ ἐπορθή συμφύσεων τοῦ δηματος. Άλλα καὶ τούτο

4389 Ιο τε γαρ συμφυνεσθαι τι εἴη φωτι. πρός φάς; "Η
πάντις οἶδεν δι' ὑπέρσειν; Οὐ γάρ τῷ τυχόντι συμφύνεται τὸ
τυγχόν. Τοῦ τὸν ἔντος τῷ ἔντος πάδις; "Η γάρ μηροῦ μεταξὺ¹
ἔσται. Πλει μὲν οὖρ τοῦ ἀνεν φωτός μηδέπαν εἰσήγεται ἐν
ἄλλοις διὰτε φῶς εἰτ̄ ἀπὸ έστι τῷ μεταξύ τοῦ ἁμαρτίου
καὶ τοῦ δημητροῦ, η διὰ τοντού κληροῖς λοτοῖς η ποιοῦσα τὸ

1. Κατά τὸν R. Mugnier ἡ αἱ. Εἴδ. τῆς Ασσο. G. Budé). Ἡ γνόμων τοῦ Αριστοτέλους σ' αὐτὸν τὸ σημεῖον εἶναι δοῦτο ἡ φύσις δὲ εἶναι ἀπλὸς εἶδος τοῦ κοινωνεύοντος καθεργούμενος στὸν οὐτούτου προσδιογενή γνώμην, ένας καρδιά τοῦ Δημόκριτος εἰναι φυσιολογία.
1. Εἴδει ματριφρόδομος τὴ λεῖψη ψυχήρης μετὰ λεῖψη διαθύνειας, γατικής αὐτὸν ζεσταθῆναι διανοεῖται. Πραγματεύεται διανοεῖται διετούς στοιχείου μετὰ τὸ φυτό, ένας τὸ θερινό δικλινούμενος διπλοταρπήγχος θαλασσινής

2. Πλάτων, Ἐπικραδοχεῖται, Πυθαγόρειον.
 1. Στῆν πρεγνυστέα της Ηρει, Φυγῆς.

γεται, γιατι ο δρομικός είναι λεϊσ. 'Αλλα ή δραστ θέν έγκειται στην ειλογια αντή, άλλα σε κείνον που βλέπει'(1). Γιατί το Φαινόμενο αύτο έγινε άποτελεσμα της μάναχλδσεως. 'Άλλα καθήλως φάνεται γενικώς για τις εικόνες και για την αναγνώστη, οι ίδες δεν είχαν άλλο μήντρο εκφραστική. Παραδέξει δε είναι πώς δεν ήρθε στη νού του Δημοκράτου κάποια μέμφισια, γιατί δηλαδή μόνο το μάτι βλέπει, ένα δεν βλέπει κανένα άστο τα έβλαστα ποιν συγχωτίζουν εθισιά. Το δηλιοπόν το βλέμμα είναι νερό, είναι άλληθευτικό. Έν τούτοις η δραστ θέν παράγεται έκτεινή είναι, νερό, άλλα γιατι έχει διαφένεια, διανοησης, και δέρας. 'Άλλα το νερό ψυλλιστείσαν εικολωτήρεα και είναι πυκνότερο από τον δέρα. Γι' αύτο ή κόρη και ο δρομικός είναι πά πά νερό. Αύτο έγινε προσδόλο και από αυτά τα γεγονότα: προσγιατρικά, διανο καταστρέψανται οι άρρενει, φαίνεται βρισκόμενος στην πράξη έξω και στη δριτέγεννητα ζώα ή κόρη κυριαρχεῖ με τη διάνευση (1) και τη σταλπόνητη της. Κατ το διπτράδι τον δριβαλμόν στα ζώα που έχουν αλμα είναι σαν παχύ και γιακαστερό· κι' αύτη, για να διατηρήσται το υγρό ση πράξη. Γι' αύτό ο δριβαλμός είναι το μέρος του σώματος το ποδιάθετικό στο κρύο· γιατι κανένας άκαρυ δεν αισθάνει θηρεύ κύριο μέρος στη βλέφαρα. Ο δριβαλμόν στα ζώα που θήρευν αλμα είναι σκληρόδερμος κι αντρό άποτελεί την προ φύλαξη. 'Άλλα είναι έντελως παράδοχο ότι ο δριβαλμός βλέπει με χάρτη τι πού βγανεις πά, αντρό και τη δραστ έκτενετας ένας το έστριτας ή διτή, δρομού βγανεις πάντα τον δρομικό, συγκρινέται σε κάποια απότελεσμα με το έξιωτερο ποδιά, δημος λέγουν μερικοί (2). Θες ήταν προγνωστικά καλύτερο να συνδιέρεγται έξ αργής απ' τον δριβαλμό. Άλλα και αυτό είναι ανοσία.

Θεωρία της δράσεως.
Καὶ τὸ θάτιαν πρᾶγματακὲ ἔνας συνδιασμὸς τοῦ φωτὸς μὲν τὸ φῶς;¹ Ή πάλις εἶναι διμετόν νὰ συμβιένῃ αὕτη; Γιατὶ ἔνα τυχόν σύμια δὲν συμφωνούνται μὲν τὴν τυχόν. Πάλις λοιπὸν συνεννοεῖται τὸ ἐξιτερπόν φῶς μὲν τὸ ἐξιτερπόν; Γιατὶ μεσοπερίεται ἡ μεταβράχιον;² Αλλού ζεῖται λεγθῆ⁽¹⁾ διὸ: δέν διέπομε χωρὶς φῶς, μᾶλλα εἴτε φῶς εἴτε ἀέρος εἶναι τὸ ἐνδιατέλεον μεταξὺ τοῦ δραστοῦ καὶ τοῦ δραστήραμον, αὐτὸν τοῦ περιγράψεως τὴν δραστήραν ἢ καγκητηρίαν περιγράψεως αὐτόν. Καὶ εδώ οργα τὸ διαστατηριό τον περιγράψεως τὸ ἐνδιατέλεον αὐτό. Καὶ εδώ οργα τὸ δραστοῦ τοῦ δραστήραμον εἶναι ἀπό γερό, γιατὶ τὸ γερό εἶναι διαφορικός. Καὶ καθὼς δέν διέπομε χωρὶς φῶς καὶ τὸν δραστήραμό χωρὶς φῶς, δέν διέπομε σύτε καὶ μέστο πρότεται λοιπὸν νὰ εἶναι τὸ ἐ-

δρᾶν. Καὶ εὐλόγως τὸ ἔντος ἔστιν ὅμοιος· διαφανές γὰρ τὸ
ὕδωρ. ·Ορέται δὲ ὁπερεὶ καὶ ἔστι οὐκ ἕναν φορές, οἵτις
καὶ ἔντος διαφανής θάρη δεῖ εἶναι. Καὶ μετάγεν θάρη εἴναι,
ἔπειδη οὐκ ἄτο. Οὐ γάρ ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου δημιατος ἡ φυγὴ^{439a}
ἢ τῆς φυγῆς τὸ αἰσθητικὸν ἔσται, ἀλλὰ δῆλον τῇ ἔντος
διδακτῷ διαφορὲς εἴναι καὶ δεκτικὸν φωτός τὸ ἔντος
τοῦ δημιατος. Καὶ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν συμβιβαντόντων δηλον.
Γάρ γάρ τιν τικτυμοθύμητας τοὺς περίους τοῦ δημιατος, ἔδοξε γε
οὗτοις οὐκότες ὀποιεσδε λύγιον αποσθεθεῖντος, διὰ τὸ οἷον
λαμπτῆρά των ἀποτηριῆται τὸ διαφανές, τὴν καλούμενην
κόρην.

“Ωστε” εἶπερ τούτων τι συμβαίνει, καθάπερ λέγομεν,
φωτερὸν δικ τοῦτον τὸν τρόπον ἀποδιδόνται καὶ προσά-
πτειν ἔκαστον τῶν αἰσθητηρίων ἐν τῶν στοιχείων, τοῦ μὲν
δημιατος τὸ δηλατικὸν ὕδατος ἀναληπτέον, ἀέρος δὲ τὸ τῶν
ψυχῶν αἰσθητικόν, περὶ δὲ τὴν διστροφησον. “Ο γάρ ἐνεργει-
ὴ διστροφησος, τοῦτο δινθέμεν τὸ διστρατικόν· τὸ γάρ αἰσθητὸν
ἐνεργεῖν ποιεῖ τὴν αἰσθησιν, μᾶλλον ὑπερβαθεῖν ἀστήρ
ἢ διωρύμενοι περιέρεσον.” Η δὲ οὐσιὴ κανονιδής ἀναθυμίαστος· στοι-
χὴ δὲ ἀναθυμίαστος ἡ καπνωδής εἰς πορός. Λό καὶ τῷ περὶ^{439b}
τὸν δημιατος γένεσι τὸν αὐτὸν διῆται τρόπον· λό καὶ τῷ περὶ^{439c}
φύλουν γάρ τικτυμοθύμητος τοῦ φυγεοῦ ὥηται ἐστίν. Καὶ ἡ
τοτος τῶν ἐν τῷ σώματι μορίων ἔστιν. Τὸ δὲ ἀπτικὸν γῆς.
τῆς καρδιά τὸ αἰσθητηρίου αἰτῶν, τῆς γένεσεως καὶ τῆς ἀφῆ-
αντέσται γάρ τὴν ἐγκεφαλοῦ αἴστη, καὶ ἐστι θερμότατον τῶν
μορίων. Καὶ περὶ μὲν τῶν αἰσθητικῶν τοῦ σώματος μορίων
τοτος τοῦτον τρόπον διαριμένα.

3

Περὶ δὲ τῶν αἰσθητῶν τῶν καὶ ἐκαστον αἰσθητήμων,
οἷον λέγω χρόματος καὶ φόρου καὶ δομῆς καὶ χυμοῦ καὶ
διφῆς, καθίσθων μὲν εἴησι τοῖς περὶ ψυχῆς, τε τὸ ἔγον

στοιχεικὸν διαφανές. Καὶ κατ’ ἐνάρχην εἴησιν νερός, ἀφοῦ δὲν εἰ-
ναί ἀρέας. Γιατὶ δὲν φυχὴ ἡ τὸ αἰσθητήριο δργανο τῆς ψυχῆς
δὲν βρίσκεται, στὴν ἐκρή τοῦ δημιατος, ἀλλὰ βέβαια μέσα.·
Γι’ αὐτὸν κατ’ ἀνεργητην είναι διαφανεῖς τὸ δημιατοκό τοῦ ὅλου
φιλοτυποῦ καὶ διανοῦ να δέχεται τὸ φῶς. Αὐτὸν είναι φιλερό
καὶ μέπο τὸ γεγονότα. Σὲ μερικούς, δηλαδή, ποὺ πληγώθηκαν
τοῦ πλεύειο κοντά στὸν καρταφό, κατὰ τρόπο που να διποκο-
πούν οἱ πόροι τοῦ δημιατοῦ φάνηκε διηγε σκοτεῖται σὰν νὰ
σφημοτικός κατοπίος λύχνος, γιατὶ ἀπέκειται τὸ διαφανές, εἰδος
φαναριού, ποὺ διοικάζεται κόρη.

Σχέτη τῶν αἰσθητηρίων διφανῶν μὲ τὰ στοιχεῖα.

“Ωστε, ἐν κατιμάδι ἀπὸ τὸς περιπτώσεις αὐτές συμβαίνει
τὸπος διχρίβως λέμε, εἴησι φιλερό διτι, ἐν πρέπει νὰ δικτύωμε
καὶ νὰ δηποδιδιώμε κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο καθεῖνα μὲτρό τὸν αἰσθητή-
τηρίου δημιατοῦ σε ενα στοιχεῖο, πότεπε νὰ δημιοθετούμε διτι καὶ δια-
τοκὴ ἴσανότης τοῦ δημιατοῦ είναι ἀπὸ νερό καὶ αὐτὸν που αι-
θίσκεται τοὺς ξηρούς είναι ἀπὸ δίερα καὶ ἡ διστροφησο ἀπὸ πόρο.
Πραγματικά διτι είναι ἐνεργεία ἡ διστροφησο είναι δινάμει τὸ
διστρατικό δηλον, γιατὶ τὸ αἰσθητὸ δηλον. σε ἐνέργεια τὴν
αἰσθητην, διστρατικον νὰ ὑπάρχῃ ἐνεργεῖσ, τι προ-
πήργε δινάμει. Αλλὰ διστρην είναι καπνωδής ἀναθυμίαστο καὶ
ἡ καπνωδής ἀναθυμίαστο προέρχεται ἀπὸ τὸ πόρο. Γι’ αὐτὸν καὶ
τὸ αἰσθητήριο δργανο τῆς αἰσθητηρίου δημιοκετα. Ιδίως στὸν
τόπο γύρω στὸν ἐγκέφαλο γιατὶ ἡ μέλη τοῦ ψυχροῦ είλου θερμή
δινάμει. Καὶ τέροια είναι ἡ καπνωδή τοῦ δημιατοῦ μέρη
ἀφοῦ ἔχει γίνει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο. γιατὶ αὐτὸς είναι τὸ πέ-
τρον καὶ τὸ πῦ ψυχρὸ ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ σώματος. ‘Η δὲ ἀρέ-
ανασφερεῖται στὴ γῆ. Καὶ τὸ γεωστικὸ εἴησι εἴσος ἔρητς. Η^{439a}
πόρος τὰ αἰσθητηρίου αἰτῶν, τῆς γένεσεως καὶ τῆς ἀφῆς είναι
πόρος τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Πραγματικά αὐτὴ είναι πόρος τὸ
διστροφησο μέρος τοῦ ἐγκεφαλου καὶ είναι τὸ θερμότερο ἀπὸ τὰ
μέρη τοῦ σώματος.— Ας είναι κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο καθεω-
ρισμένα τὰ σχετικὰ μὲ τὰ αἰσθητικὰ μέρη τοῦ σώματος.

Κερ. Ζον

Εἰσαγωγὴ.

Γιὰ τὰ αἰσθητὰ τὰ σχετικὰ μὲ καθένα αἰσθητήριο δργα-
νο, λέγω π.χ. τὸ χρῶμα, τὸν ἥχο, τὴν διστρη, τὴ γένεση καὶ τὴ
διφή, γενικά μὲν ἔχει γίνει λόγος στὴν πραγματικὰ απερι φυ-
γῆς, τοια διηγέςθη είναι τὸ έργο τους καὶ ποιεῖ ἡ ἐνέργεια τους

αὐτῶν καὶ τὸ ἐνεργεῖν καθ' ἔκαστον τῶν αἰσθητηρῶν.
Τι δέ ποτε δεῖ λέγειν διεῖδην στῆσαι, οἷον τὸ γεωδαιτικόν ή τὸ
ψύχριον ή τὸ δεσμὸν ή τούτου, δύσκολας δέ καὶ περιάσφυτοι εἴη-
σκεπτέονται, καὶ περιττοὶ περιγράμματος. „Εστι μὲν οὖν ἔκαστον
μιγῶν λεγόμενον, τὸ μὲν ἐνεργεῖται τὸ δὲ δυνάμει. Τὸ μὲν
οὖν ἐνεργεῖσα χειρία καὶ ὁ φρέδος πάντας ἔστι τὸ αὐτὸν ἢ ἐνεργο-
τάς κατ' ἐνεργεαν αἰσθήσεων, οἷον δύσκολε καὶ ἀκονόει,
εἰσηγηταὶ τοῖς περι γυναικῶν τοῖς περι φυσικῆς τοῖς δὲ ἔκαστον αὐτῶν διὰ ποιήσεων
τὴν αἰσθητον καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν λέγονται.

“Ουτεπερ οὖν εἴρηγται περὶ φωτός ἐν ἐκέλεοις διὰ τοῦ
χερῶμα τοῦ διαφανοῦς κατὰ συμβεβήκος· Όταν γάρ ἐνήν τι
πνημάτης ἐν διαφανεῖ, ή μὲν παροντα φῶν, ή δὲ στρέψος
ἕστι σκότος· δὲ λεγομένην διαφανές, οὐκέτι θέλου δέρος.
ἢ θύματος οὐδὲ ἀλλοιο τῶν οὐτα λεγομένων σωμάτων, ἀλλὰ
τις ἔστι κονὴ φύσις καὶ δημιουργία, ή γερασθή μὲν οὐκέτι
ἐν τούτοις δέστι, καὶ τοῖς ἀλλοῖς σώμασιν ἐνταθελεῖ, τοῖς
μὲν μάλλον τοῖς δὲ ηὔτρον· δύστερο οὖν καὶ τῶν σωμάτων
ἀνάγκη τι εἶναι ξυλίταν, καὶ ταύτης· ή μὲν οὖν τοῦ φωτὸς,
φῶνος ἐν λεόποτε τῷ διαφανεῖ ἐστιν· τοῦ δὲ ἐν τοῖς σώμασι
διαφανοῦς τὸ ξυλίταν διὰ μὲν εἴη δι τὸ δῆλον, δι τὸ δὲ τοῦ
ἔστι τὸ χρῶμα ἐξ τῶν συμβανθετῶν φωτεροῦ. Τὸ γαρ
χειρῶμα ή ἐν τῷ πέρατι ἔστιν ή πέρας· διὸ καὶ οἱ Πλιθα-
γόρειοι τῷ ἐπιφράγμασι τούτῳ ἐκάλον· Εστι μὲν γάρ ἐν τῷ
τοῦ σώματος πέρατι, ἀλλ’ οὐ τε τὸ τοῦ σώματος πέρας,
ἀλλὰ τοῦ αὐτῆς φυτῶν δεῖ νομίζειν τῷπερ καὶ ἔξω χρωμα-
τίζεται, ταῦτην καὶ ἐντος. Φαίνεται δὲ καὶ αἷρε καὶ θρού-
χωματικόμενα· καὶ γάρ ή αὐγὴ τοιωτόν ἐστιν. Άλλ’ ἐκεῖ
μὲν διὰ τὸ ἐν ἀριστοφών οὐ τὴν αὐτὴν ἐγγύθεν καὶ προσιστον-
καὶ πάρεστιν ἔχει ξυλίταν οὐθὲ διπλοῦ οὐδὲ θάλασσα· ἐν δὲ
τοῖς σώμασιν διὰ μή το περίεργον ποιῆι τὸ μεταβάλλειν
διεργοτατα καὶ ή φαναστα τῆς θεός. Δημήτριον δέ τοι αὐτὸν

1. Σήμη προσκατέα. «Περὶ ψυχῆς».
2. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη τὸ ἔγχρωμα κατηχεῖταιαν δὲν ἔμποροῦν νοῦ
ἔντερόν του τοῦ δριθελεοῦ χωρὶς τὴν μεταλλήσην τοῦ μέρου τοῦ θεοῦ
μάζει τοιχωρίσκην καὶ τοῦ πάτερος ὅτι εἶναι δύναμις τοῦ βρύσαντος
μέσα στὸν δέρα καὶ τὸν νερό. Γάλ νοῦ μετρόπον λογοῦντα διαθέτητο οὐρανῷ
γάνων καὶ λειτουργήσθη, πρέπει νόονταρχην κατοπίν ενθάδεμενο.
3. Δηλ. στὸν ἀπορέαντα.

στεκαὶ μὲν καθίεναι ἀπὸ τὰ αἰσθήσηρια δραγα. Πρέπει νὰ ἐξέρθωμε τώρα τὸ πρότερον νὰ ποῦμε για διοιδόηστος ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον τῆς αἰσθήσεως, τὸ διχασθήσιον τοῦ χρώματος ή τοῦ εἰλατού ή τοῦ γυναικείου καὶ ἑταῖρος νὰ ἔχεται σαμαρεψει περὶ τῆς ἀφῆσης. Καὶ πράττονται τοῦ χρώματος. Καθεὶδρα ἐναὶ μέρῳ τὰ αἰσθήσηρια νοεῖται κατὰ διάφορον τόπον, εἴτε ἐνεργεῖται εἴτε διανυθεῖ. Πλέον λοιπὸν τὸ χρώματος καὶ οἱ ἄγριοι στοιχεῖοι μεριμνήσας παντού γονιών τους μεριμνήσας π.χ. μὲ τὴν δραστηριότητα τῶν αἰσθήσεων, μεριμνήσας περὶ ψυχῆς. Μηδὲ τὴν ἀγοράν, έχει λεγθῆ στην πραγματεία «περὶ ψυχῆς». Τώρα δὲ ἐξηγήσωμε τὸ πρότερον νὰ εἰλαται καθένα απὸ τὰ αἰσθήσηρια, για τὸ παρόντα τὴν αἰσθήσην καὶ τὴν ἐνέργειαν της.

Σχιστ μεταξὺν Αρρύματος, φωτὸς καὶ διαφανεῖς.
Καθόλος δικριβῶν, ἔχει λεγθῆ ἐκεῖ (1), τὸ φῶς εἶναι τὸ χρῶμα ποὺ παίρνει συμπατελατικά τὸ διαφανές· γιατὶ, διατὰ οὐδὲν μέσον σ' αὐτὸν πυρακτωμένο σῶμα, ή παρουσία τοῦ εἰναιαντίου, ένοιη ἡ ἀπονοία του σκότους. Αὐτὸν διώκεις ποὺ καλοῦμεν διαφανεῖς, διένι ἀνήγειρα διατίτερα στὸν δέρμα τὸ στό νερφό, οὔτε σὲ κανακά πόδον τὰ σώματα ποὺ λαμβάνουν τὸ δυνομα αὐτόν, ἀλλὰ εἴτε
καὶ κάποια κοινὴ φύση καὶ διάμετρο, ποὺ διένι ἐξωχωριστόν· Οἱ φύσεις, εἶναι διοῖς μέσον σ' αὐτὰ τὰ σώματα καὶ ἐνταρφέται τὰ διάλλοα, σὲ τοῦτα περιστρέφοτα καὶ σὲ κένα λγνώτερο (1) ἄποινται λοιπὸν ὑπέρφει λινωταὶ σώματα, εἳτοι μέτρησι καὶ σ' αὐτὴ τῇ δύναμι. Η φύση
παρατητικῶν τοῦ φωτὸς βρίσκεται στὸ ἀπροσδιόριστο διαφανές. Οἱ
μέριαι ὑπέρφει τὸ δριό τοῦ διαφανοῦς ποὺ βρίσκεται μεστόν τοῦ στόματος, αὐτὸν εἴναι προδρόμο, καὶ διὰ αὐτὸν εἶναι τὸ χρῶμα τὰ σώματα, αὐτὸν προέρχεται ἀπὸ τὴ γεγονότα. Γιατὶ τὸ χρῶμα τὴ βρίσκεται
στὸ πέρατα τῶν σωμάτων (1) η διατοπεῖται τὸ δριό τους· γιατὶ
οὐδὲν πέρατα τῶν σωμάτων τὸ χρῶμα τὴν ἐπιφάνειαν
τοῦ στόματος, αὐτὸν εἴναι μὲν στὸ δριό τοῦ σώματος, ἀλλὰ δεν εἴ-
τε διατητικό τοῦ σώματος. Απεννοεῖται πρότερον τὸ παραδεχθεῖον
τοῦ στόματος, ηδία οὐδεις ποὺ χρωματίζεται ἐξωτερικά, χρωματίζεται καὶ διενεγκεῖται. Αὐτὸν καὶ ὁ σέπας καὶ τὸ νερό φαίνε-

τα τελευταία τρίμενα, γιατί ή λάβην τους είναι κάτι τέτοια.
ΕΕδώ διωσις, έτειδή το χρώμα υπέρθει σε μίαν απροσδιόριστη
μορφή, ούτε ο δέρας ούτε η θαλασσαίη έχουν το ίδιο χρώμα δ-
ερατερά είμαστε κοντά, διαν πλησιέζωμε, και άπλω μακριά. Αν-
θίζεται στα προσωπικά μέτα σώματα έφ', δισυ το μέσον που
απλά περιβάλλει δεν τα κάνει να μλλοιώνουνται, είναι προσδι-
ερματικό και το έμφαντζουμενό χρώμα. Είναι λοιπόν φωνέρδ

1. લંબી અધ્યાત્મિક વિદ્યા.

2. Μετα την Αριθμηση την χρυσού περιβάλλοντα δεν γίνεται να
έπιπλεται από την Αριθμηση της μεταβολής του μέσου που διο-
μέστεται στην Αριθμηση και που παρέχει επιπλέον στην θέση της προστασίας.
Μετα στην δέκα κατ στην γεωργία. Για να μπορεί λοιπόν να αποδημήσει ορ-

κανεὶς κανθάρος δεκτικὸν τῆς καδὸς ἔστι. Τὸ δέδα διαφανεῖς
καθ' θσον ὑπόρεται ἐν τοῖς σώμασιν (ὑπάρχει δὲ μᾶλλον καὶ
ἥτον ἐν πᾶσι) κεράματος ποιεῖ μετένειν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν πέρατι
ἡ καρδία, τούτου δὲ πέρατι εἴη. "Ωστε καρδία ἡνὶ εἰη τὸ τοῦ
διαφανοῦς ἐν σύμματι φρισμένῳ πέρας. Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ
φανετῷ, οἷον ὅθατος καὶ εἰ τὸ ἀλλο τοισθνον, καὶ διποὺς
πᾶσαν ὑπάρχει. "Εστι μὲν οὖν ἐν τῷ διαφανεῖ τοῦ
διπού καὶ δὲ τῷ δέδη ποιεῖ φῶς, εἴσι δὲ μή, δὲλλο ἐπεργίσθαι.

Ωσπερ σθὲν ἐκεῖ τὸ μὲν φῶς τὸ δὲ σκότος, οὕτως δὲ τοῖς
σώμασιν ἐγνήγρηται τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. Πλειὸν δὲ τῶν δι-
λων κραμάτων ήποτε διελουμένους ποιασθέως ἐνδιέχεται γήρωειδος
λεπτεῖον. Ενδιέχεται μὲν γὰρ παρ' ἄλληλα τιθέμενα τὸ λευκὸν
καὶ τὸ μέλαν, ὁσθὲν ἐκάτερον μὲν εἶναι ἀδρατον διά σημειο-
τητα, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχον, σητω γήρωειδος. Τούτο τοῦ
οὐρανοῦ οὖν τε φαίνεσθαι οὐδε μέλαν· ἐπειδὴ δὲ ἀντίκη-
ματού τι εἴναι καὶ εἶδος τοῦ κράματος ἐπεργάσθαι. "Εστι μὲν οὐδὲ
οὗτος ὑπολαμβενεὶ πλείους εἴναι κρόδας πορφύρα τὸ λευκόν καὶ
τὸ μέλαν, πολλὰ δὲ τῷ λόργῳ τέλον γάρ πορφύρα, καὶ τοῖς
πορφύρας τέττρῳ, καὶ κατ' ἄλλους ἀριθμοὺς ἔστι τοῦ, διπλα-
κεῖσθαι, τὰ δὲ δίλας κατὰ μὲν 16γον μηδένα, καθ' ὑπερορθή-
μεν τριά καὶ 51τετραγωνιαν διορμηστερον, καὶ τὸν αὐτὸν δῇ τρίτον
ἔχειν ταῦτα τοῖς σημφονίαις· τὰ μὲν γάρ ἐν ἀριθμοῖς εἴδο-
γητοις κραμάτα, καθόπετε εἴσι τὰς σημφονίας, τὰ ἔριστα
τῶν κραμάτων εἴναι δοκοῦντα, οἷον τὸ δίλογον καὶ φοι-
440a ρινοῦν καὶ δέλτην ἀπττα τοσάντα, δι' ἣντεον αἰτιαν καὶ αἱ
σημφονίαι δίλγαται, τὰ δὲ μηδὲν μηδιμοῖς τελεῖα κραμάτα, ἢ
καὶ πόσας τὰς κραμάτας ἐν διμοῖς εἴναι, τὰς μὲν τετραγωνίαν;

Ορισμὸς τοῦ κραμάτως.
·Ἄλλα ἀκροῦ τὸ κράμα βραζεκταὶ σ' ἔνα δριο, δρεῖσθαι νὸ^τ
βραζεκται στὸ δριο τοῦ διαφραγμοῦ. ·Ωστε τὸ κράμα θὰ εἶναι
τὸ δριο τοῦ διαφραγμοῦ σὲ σῶμα φρισμένο. Καὶ ὑπάρχει κατὰ
τὸ διο τοῦ τρόπο στὸ διαφραγμῆ σώματα, δπως π. χ. εἶναι τὸ
υφρά καὶ κάθε ξέλο τέτοιο σώμα, καὶ σὲ δια τέκενα ποι φαί-
νονται δρι. Ξύου διού τους κράμα στὴν ἐπιφάνεια. Εἶναι
λοιπὸν διαστόν αὐτὸν μάκριβως ποὺ παράγε τὸ φῶς στὸν δέρα
νὰ βρέστεται στὸ διαφανές, μπορεῖ δμας καὶ νὰ μὴ βρίσκε-
ται σ' αὐτὸν μᾶλλον νὰ τοῦ λείπηται.

Προβλεψην τοῦ κραμάτως.

"Οπώς στὸν ἄλλα βλαστεύει φῶς καὶ κλατε σκό-
τος, ἔτσι καὶ στὸ σώματα ὑπάρχει τὸ δέλτορο καὶ τὸ μαύρο.
Γιὰ τὰ δύο λαμπρατα πρέπει νὰ τούσις τέρα κατὰ πόσον
τρόπους μετρούσιν νὰ μαρτυροῦν, ἀφοῦ τὰ ξεχωριστούς. Γιατὶ
εἶναι διαστόν τὸ δέλτορο καὶ τὸ μαύρο νὰ τοποθετηθοῦν τὸ ένα
κοντὰ στὸ δύο λαμπρατο τρόπο, διστο τὸ καθένα ἀπὸ τὰ
δύο νὰ μην είναι δροτὸ δπὸ τὴ μαρτυρούτε τον, ἐνῶ τὸ σύνολο
τῶν δύο νὰ γίγνεται ἔτσι δρατο. Πραγματικά αὐτὸ δὲν εἶναι
διαστόν νὰ φαίνεται οὔτε δέλτο δύτε μαύρο. Επειδὴ δὲ εἶναι
διαστόν νὰ ἔχῃ κάποιο κράμα καὶ δὲν εἶναι διαστόν νὰ εἶναι
κανένα δέλτη αὐτὸ τὰ δίλιο, ἀναγκαστικά είναι κάποιο ματρο καὶ
μᾶλλο είδους κράμα. Εἶναι λοιπὸν διαστόν νὰ ὑποθέσεισι δι-
διάρχους περιστόρεα κράματα κοντὰ στὸ λευκό καὶ στὸ
μαύρο, τοὺς πληθύαινους μὲ τὴν ἀναλογία. Γιατὶ εἴναι διαστόν
νὰ τεθοῦν κοντὰ τρία μέρη τοῦ δίλο πρὸς δύο τοῦ δέλτον καὶ
τρία πρὸς τέσσερα καὶ τέσσερα μὲ δέλτους δριθμούς. Τὸ μέ-
τρο ποὺ γεγκά δὲν έχουν κανένα ἀριθμητικὸ λόγο εἶτε από
πλεονεκτό εἶτε ἀπὸ ἀλλεύην, είναι διστιμερα καὶ σ' αὐτὰ
σημβατεῖ, δι τι καὶ στὶς σημφονίες τῶν ζήνων. Γιατὶ τὰ κρά-
ματα ποὺ μποροῦν νὰ ἐκφρασθοῦν μὲ ἀριθμητικὲς ἀναλογίες,
ὅπως οἱ σημφονίες τῶν ζήνων, φαίνονται δὲτε εἶναι τὰ πιο εύ-
χαριστα, δπως τὸ πορφυρὸ καὶ τὸ κατακόκκινο καὶ μερικά
μᾶλλα τέρτια ποὺ είναι λίγα, γιὰ τὴν τέλια αίστα ποὺ ταῦται οἱ συμ-
φωνίες τῶν ζήνων είναι λίγες. Τὰ δύο λαμπρατα δύοις δὲν
μποροῦν νὰ ἐκφρασθοῦν μὲ δριθμούς, η καὶ διτε τὸ κράματα

τας δὲ μετάκους, καὶ αὐτὸς ταῦτας, θαν μὴ καθιδαι λόσ, διὰ τὸ μὴ εἰ προβιούσις μὲν ἀριθμούς ἄλλα κατὰ ταῦτη καὶ: ἀλλὰ ἔτοικα, αὐτὸς δὲ τὰ ίδια, δηλαδὴ τὰ διπάχα, οὗταν δὲν εἴτε να καθιθεῖ, γίνονται τέτοια γιατὶ δὲν ἔχουν διαθηγητές σχέσις. “Ενας λοιπὸν τρόπος ἐργητείας τῆς προελευσεως τῶν φρούριαν είναι αὐτὸς. Οἱ άλλοι τρόποι είναι νὰ ἐμφανίζωνται τὸ ἕνα μέσα ἀπὸ τὸ άλλο, οἵτοις καποτε κάνουν οἱ τριγρόφοι τοποθετώντας εἰς γρίλια επάνω σε άλλο λαμπρότερο, θηταὶ π.χ. διτταν θέλουν νὰ παραστήσουν κάποιο πράγμα δηλαγεται μέσα στὸ νέρο η στὸν άέρα, καὶ διπος διηλοις φεινται λευκός καθ' έαυτόν, ἐνώ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν διμήλη καὶ τὴν καπνὸν φαίνεται κοκκινοῦ. Καὶ έται, κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε προτοτυμένας, θὰ ὑπέρθρουν πολλὰ χρώματα· γιατὶ θὰ ὑπάρχῃ κάποια σχέσιν διαλογίας τῶν χρωμάτων τῆς ἐπιφανείας πρὸ τὰ χρώματα τοῦ βαθίους, ἀλλὰ διμώς δὲν θὰ έχουν καβόλου σχέση ἀνελογίας.

Τὸ μὲν οὖν, ὅπερε καὶ οἱ ἀρχαῖοι, λέγειν ἀπορεούσεις εἴησαν τὰς χρολας καὶ δραμούσαν διὰ τοαύτην αἵτον ἀποτον· πάντας γέρε δι' ἀντῆς ἀναγκαῖον αὐτοῖς ποιεῖν τὴν αἴσθησιν, ἀποτελεσθεις διπος τοῦ αἰσθητοῦ γίνεσθαι τὴν αἴσθησιν, ἀρρήτης μη ταῖς ἀπορεούσαις.

Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν παρ' ἀλητα κατεύθυντας καὶ μέρων ἀνάγνητος καὶ μέρενος λαμβάνεν δόρατον, οὗτοι καὶ κρόνον ἀναίσθητον, ἵνα λιθωσιν αἱ κανήσεις ἀφινοθήσανται εἰς δοκοῖς εἶναι διὰ τὸ διπος φαίνεσθαι. Ἐνταῦθα δὲ οὐδεμίᾳ ἀνέρητη, ἀλλὰ τὸ ἐπιπολῆς λεῶμα καπνὸν δὲ καπνούμενον διπος τοῦ ἀποκεμένου οὐχ διμόταν ποιήσει τὴν κατηστικήν. Διὸ καὶ ἔτερον φαίνεται καὶ οὗτος λευκὸν οὔτε μέλαν. “Οὐσ” εἰ μὴ ἔνδεχεται μηδὲν εἶναι μέγεθος ἀδρότον, διὰ τὸν ἔκ των ἀποστημάτος δραστόν, καὶ αὐτὴ τις δη̄ εἴη χρωμάτων μεξις. Κάκεντος δὲ οὐδὲν καλάνει φαίνεσθαι ταῦτα κεδαν κατοιχρού τοῖς πρόσφατοις.

Χρώματα καὶ διατινθούσια.

Τὸ νὰ ισχυρίζεται λαπτόν κανεῖται, διπος εἰ αρχαῖοι (¹), διτταν τὰ χρώματα εἶναι ἀκτινοβιαλές καὶ γί' αὐτὸς εἶναι ὄπετε, εἶναι παρέλογο. Γιατὶ γενοῦν καὶ αὐτοὺς ή αἰσθητοὶ γίνεσται ζωγραφιστικὲ μὲ τὴν δ φή. Κατὰ συνέπειαν εἶναι προτιμότερο νὰ ποιῆσε μέρενος, διτταν τὴν αἰσθητη τὴν παράγει τὸ ἀπαραίτητο γί' αὐτὴν ἐνδιδιμεστο μὲ τὴν κατηστική ποὺ παρίγει ἀπὸ τὸ τετράγροδο, μὲ τὴν διφή δηλαδὴ καὶ διητος τῆς μὲ τῆς μετανοβολίες.

Ἀντεύητη τῶν χρωμάτων καὶ τοῦ χρενίου.

Γιὰ τὰ χρώματα λαπτόν ποὺ βρίσκονται κανάτα μεταξύ τους, εἶναι ἀνάγκη γὰ ύποθέσωμε ἵνα ἀνεπαίσθητο χρόνο, δικαὶς ἀκριβῶς ὑποθέτομε εἴα δόρατο μέρεθος, γιὰ νὰ μᾶς διαφέρονται καὶ κανήσεις εἶγονται καὶ ξετος τὸ χρῶμα τῆς χρώματαν, δὲν θὰ κάνη διμοι τὴν κατηστική. Εἴδως διμός θὲν πάρεγει καμιὰ τέτοια διδρόγρηψη, μὲταξύ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιφανείας εἶγονται καὶ κανήσεις εἴα δόρατο μέτροπειν του κρώματα, δὲν θὰ κάνη διμοι τὴν κατηστική. Γ.' αὐτῷ καὶ φαίνεται διαφορετικό, οὗτε διστρό δηλαδὴ, οὗτε μασύρο. Κατὰ συγένειαν, αὐτὸς δὲν εἶναι διματόν γὰ εἶναι διόριτο κατεύθυντα μέγεθος, μὲταξύ της εἶναι δραστὸν ἀπὸ κάποια διδοσταση, θὰ μπάρχη καὶ κάτιμα δινάμειη χρωμάτου, καὶ έται τίνοτε δὲν ἐμποδίζεται καὶ φαίνεται κάποιο χρῶμα κανών στε καλύους ποὺ βασικάται.

1. Ἐεβδὸς ἀριστοτελῆς ὑπονοεῖ τὸν Αἰεντικτό; τὸν Δημόδειρον, οὗτος τὸν Εὔπειρον καὶ.

γείος μάρατων ἐν τοῖς θυτεροῖς ἐπισκεπτέον. Εἰ δὲ εστὶ μῆβος
440b τῶν σφικάτων μή μόρον τὸν τρόπον τούτον διηγεῖ οἵστις
τως, παθὲ, ἀλλὰ τῶν ἐλάχιστων τιθεμένων, ἀδήλων δὲ τιμῆς
διὰ τὴν αἰσθήσιον, δὲν δύναται πάντη πεντας, ὁπεροῦ ἐν τοῖς
περὶ μίζεως εἴρηται καθόδιον περὶ πάντων. Εἰκέναις μηδέ
γάρ μέρηνται ταῦτα μόνον δυνατά εἰδεῖν εἰς τὰ ἐλά-
χιστα, καθάπερ ἀνθρώπους ἔτεστος ή τὰ στεφματά τῶν μηδέ
γάρ διθράψων, ἀνθρώπων, ἀλλά την ἐλάχιστην, τῶν δὲ ταυτῶν ἐπεισ-
ᾶστε τῇ τούτων περὶ μίζηλα θέστε τὸ πλήθις μέμενται τῶν
συναρμοφορέων. ἀνθρώπων δὲ ξαῖτι λεπτῷ οὐ λέγομεν μέ-
τικθα. Ήσα δέ μη διασυρται εἰς τὸ ἐλάχιστον, τούτον οὐδὲ
ἐνδέχεται μίζην γενέσθαι τὴν τρόπον τούτον ἀλλὰ πάμπτω-
μενονθα, ἀπερὶ καὶ μάλιστα μήγανθοι πέρικρες πάσι δὲ
τούτῳ γέγρεσθαι διηγάδιον τῷ τοῖς περὶ μίζεως εἴρηται πορ-
τεον δὲν διεῖ: ἀνάγκη μηγρυνέντον καὶ τὰς κερδας μηγρυνθαί
θήσθων, καὶ τάντην τὴν αἰτίαν εἶναι νοεῖσθαι τοὺς πολιάρδες,
κεοσας, δὲν μη τὴν ἐπανδρασσεν μηδὲ τὴν περὶ μάλιστην
θέσσων οὐ γάρ παρερθειν μὲν ἐγγίνεσθαι δὲν φαινεται μία κρεβ-
τῶν μεμηγνεύεντον, δὲν πάντοτε αἰτίαν τούτην κρεβατί-
το πολλοῖς λόγοις ἐνδέχεσθαι μήγρυνθαι ἀλλήλους τα μηρο-
μένα, καὶ τὰ μὲν ἐν δέμηθροις τὰ δὲ καθ' ὄντοςκήρη μόνον.
Καὶ τελλεια δὴ τοὺς αὐτοὺς τρόπον δηνεὶ τὸν πορ-
τῶν μηγρυνθεν. Διὸ τῶν δὲ αἰτίαν εἴδη τῶν κρεβατίων
ἐστιν ὠρισμένα καὶ οὐδὲ ἀπειρά, καὶ κρηταν καὶ φρεστα-
στορεον ἐργούμενα.

4
Τι μὲν οὖν εστὶ κρεβάτια καὶ διεῖ τε αἰτίαν πολλα
κρεβάτια εἴρηται περὶ δὲ φρέστου καὶ φρανῆς εἴρηται πορ-
τεον δὲ τοῖς περὶ μονῆς περὶ δὲ θεματῆς καὶ χυμοῦ την
λεκτέον. Σχεδὸν γάρ εστι τὸ αὐτὸν πάθος, οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
δὲ δοτὸν ἐνάρερον αὐτῶν. Εἰργηστερον δὲ εστὲν ημῖν τὸ

Κεφ. 4ον

Τεμέτες ἀπόβατος για τὸ μήγανθον.

Πρέπει νὸν δεῖξωμεν μάρατούθιος διεῖ δὲν ὑπάρχει κανένα.
μένεος ἀδρότο. Ἐδώ δὲ ὑπάρχοντος ἀνάμειξη τῶν σωμάτων, αὐτὸν
δὲν γνεται μόνο μὲ τὸν τρόπο τοῦ γομίζουν μερικός.⁽¹⁾

τὸν τοποθέτησθη δηλ. πληγοῖσον διλλήλων τῶν ἐλαχίστων πού
ἡ μάθηση δεν μᾶς τα φαινερώνει, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάμειξη τοῦ δ-
λου μὲ τὸ διο, καθὼς ἔχει λεγθῆ στὴν προτίτλεται. «περὶ μί-
ζεων»⁽²⁾. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν πραγματικὰ ἀναμηγνύονται δια-
μηροῦν νὰ διατείθουν στὰ ἐλάχιστα, σὰν τοὺς ἀνθρώπους, τὰ
διοναὶ ή τὰ στερέωμα, γιατὶ ἡ ἐλαχίστη μορφὴ γὰρ τοὺς ἀν-
θρώπους είναι τὸ ἄπομο ἀνθρωπός, καὶ για τὸ άλιογό είναι τὸ
διονο. «Οστε μὲ τὴ συμπαραθετήσθη τοὺς στηλατέστεται τὸ πλή-
θος τῶν δύο τούτων εἰδῶν» καὶ δὲν λέγομε διεῖ εἴναι ἀτρομό δι-
φρωτων ἔχει ἀναμηγνύθη μὲ εἴναι διοροῦ μάλισθου. «Οσα διωτές δεν
διαπούνται στὶς ἐλάχιστες μορφές τους, δὲν είναι διωτόνιν νὰ
δικαιηγρθεῖν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀλλὰ ἀναμηγνύονται διότε,α,
καὶ εἰστὲ εἴναι προπάντων, ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τοὺς είναι καρω-
μένος νὰ ἀναμηγνύωνται. Καὶ πῶς αὐτὸν είναι διωτόνιν νὰ γίνε-
ται, ἔχει λεγθῆ προπογνωμένος στὴν πραγματεία (περὶ μί-
ζεων). Ἀλλὰ εἴναι φανερό διτ, διαν ἀναμηγρήσανται τὰ σώ-
ματα, ἀναμηγνύονται κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ γρύματα,καὶ αὗτή
είναι ἡ αἰτία που διπάσχουν πολλὰ κρούματα καὶ δχή γέγονται
θεογονῆς ή συμπαραθετήσθη τοὺς, γιατὶ τὸ κρεβάτια τῶν μηγμά-
των δεῖν φαίνεται εἴναι μόνο ἀπὸ μακριά καὶ δχη ἀπὸ κοντά, δι-
λλα απὸ παντοῦ. Καὶ δὲ ὑπάρχειν πολλὰ κρούματα, γιατὶ εἴσαι
διωτόνιν νὰ ἀναμηγνύωνται κατὰ πολλές ἀναλογίες τὸ διον μὲ τὸ
διοδο, καὶ διλλα μὲν καὶ ἀναλογίαν διηρμητεῖν διλλα δὲ μηδο
καὶ τὴν ἀρθρωτὴν διηρμητή. Ακόμη είναι διωτόνιν νὰ λέ-
γομε για τὰ ἀναμηγνύοντα σώματα, τὰ διοια ποὺ λέγαμε γιά
την κρέματα, κατὰ τὴ συμπαραθετήσθη ἡ συνεπίθεσθη τους. Για
τούς δὲ αἰτία τὰ εἰδῖ τῶν κρεβατάτων καὶ τῶν γένεσεων καὶ τῶν
γένων είναι, διρρούντα καὶ δχη ἀπέτρεψα, θὰ πούμε παρασκάτω.

Οστες καὶ γένεσεις.

Τι είναι λογοτόνον γρῶμα καὶ για τοὺς αἰτίαν ὑπάρχοντα πολ-
λὰ κρέματα, έχει λεγθῆ. Περὶ τοῦ ζήχου δὲ καὶ τῆς φωνῆς διχει:
τινετ λόγος προτίτλουμένως στὸ περὶ φυλήν. Τιρασ πρέπει
μιλάντωρε περὶ τῆς δοτῆς για τὴν γένεσεων. Γιατὶ είναι πε-
ρίου τὸ διοι αἰσθημα, διλλα καθεῖται διο τὸ διον δὲν παραδίσ-

1. Εδώ διογενεῖς τοὺς διομιστάς, θατος εἶναι διημάρκοτος καὶ διοκρήτος.

2. Ακόμη διεγενέτερον ἡ Αριστοτέλειος έχει διαχωρισθῆ μὲ τὴν δι-
μηξη στὴν προτίτλεται τοῦ «Περὶ γένεσεως καὶ φύσεως».